

1๕๕.4๑
ก173ก
๖3

การศึกษา เปรียบ เทียบพัฒนาการทางการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
ของ เด็ก ที่มีความแตกต่างกันในด้านการยอมรับ เลี้ยงดู
และการยอมรับของกลุ่ม เพื่อน

ปริญญาโท

ของ

กวินทร์ ธรรมนุก

สำนักพิมพ์สมมติกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
๑๑๕๖ ๑๑ แขวงโสมกุด กรุงเทพมหานคร ๒ โทร. ๐๒๒๑๑๖๘ ๐๒๑๑๐๑๑๑

.10 ส.ค. 2523

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2522

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

79042

การศึกษา เปรียบ เทียบพัฒนาการทางการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
ของ เด็ก ที่มีความแตกต่างกันในด้าน การยอมรับ เลี้ยงดู
และการยอมรับของกลุ่ม เพื่อน

บทคัดย่อ
ของ
กวิินทร์ ชรรมนุต

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
เมษายน 2522

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาพัฒนาการของการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง และ เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางของ เด็ก ที่ได้รับ การอบรม เลี้ยงดูต่างกัน และ เด็กที่ เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ โดยวิเคราะห์การ คิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางตามการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และ จำนวน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ สุ่มมาจาก เด็กนักเรียนระดับอนุบาลและ ประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน โดยใช้เครื่องมือคือ แบบสอบถาม การอบรมเลี้ยงดู แบบสอบถามการยอมรับของเพื่อน และ เครื่องมือวัดการคิดโดยยึด ตนเอง เป็นศูนย์กลางตามการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน

ผลของการศึกษา

- 1 เด็กที่มีระดับอายุต่างกันจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็น ศูนย์กลางตามการจำแนกประเภทและการมองวัตถุในเนื้อที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ตามจำนวนไม่แตกต่างกัน
- 3 เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ตามจำนวนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ตามการจำแนกประเภท และการมองวัตถุในเนื้อที่ไม่แตกต่างกัน

A COMPARATIVE STUDY OF EGOCENTRIC THINKING DEVELOPMENT
OF CHILDREN WITH DIFFERENT TYPES UPBRINGING
AND DIFFERENT PEER GROUP APPROVAL

ABSTRACT

BY

KAVIN THUMNUT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree

Sri Nakharinwirot University

April, 1979

The purposes of this investigation were to study egocentric thinking development of children with different types of upbringing and different peer group approval, and to compare the egocentric of space, classification and number among those childhood in different age levels, 4-9.

One hundred subjects were randomly drawn from preschool and primary school in Bangkok. Two questionnaires and an egocentric test were used for collecting data.

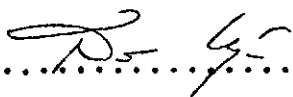
The findings were as followed :

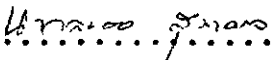
1 The egocentric thinking development of the childhood will different age levels were statistically significant different.

2 The egocentric thinking development of the child with different types of upbringing were statistically significant different both space and classification but there was not different in number.

3 The egocentric thinking development of the children with different peer group approval were statistically significant different only number but there was not different in space and classification.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติศาสตร์ได้พิจารณาอนุญาตให้บัณฑิต
เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

..........ประธาน

..........กรรมการ

ประกาศคุณปกาศ

ปริญญานิพนธ์นี้ได้รับทุนอุดหนุนจากโครงการพัฒนาสังคมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณกรรมการโครงการพัฒนาสังคมศาสตร์เป็นอย่างสูง และหวังว่าผลงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ตามความมุ่งหวังของโครงการ

ขอขอบพระคุณ ผศจ. คร.สวนา พรพัฒน์กุล และอาจารย์वलละออ สุภาผล ที่กรุณาให้คำแนะนำและช่วยเหลือ จนงานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปทวยดี

กวิินทร์ ธรรมนุศ

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	กำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาคณกวด	2
	ความสำคัญของการศึกษาคณกวด	3
	ขอบ เขตของการศึกษาคณกวด	
	คำจำกัดความศัพท์ เฉพาะ	4
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	6
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	6
	การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง	12
	การยอมรับเลี้ยงดู	17
	การยอมรับของ เพื่อน	23
	จิตวิทยาในการวิจัย	28
3	วิธีการในการ	29
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	29
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	29
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	35
	การวิเคราะห์ข้อมูล	30
4	ผลการคณกวด	41
	สัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	41
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41

เปรียบเทียบการกตัญญูโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง	๕๒
ประเภท การมองวัตถุในแง่ดี และจำนวน	๕๒
กับ เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน	๕๒
เปรียบเทียบการกตัญญูโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง	๕๒
ประเภท การมองวัตถุในแง่ดี และจำนวน	๕๒
ของ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน	๕๒
เปรียบเทียบการกตัญญูโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง	๕๒
ประเภท การมองวัตถุในแง่ดี และจำนวน	๕๒
ของ เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ	๕๒
5. สรุปผล อภิปรายผลและขอเสนอแนะ	๕๖
ความมุ่งหมายของการศึกษากันตว่า	๕๖
กลุ่มตัวอย่าง	๕๖
วิธีดำเนินการกนกว่า	๕๖
การวิเคราะห์ข้อมูล	๕๗
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๘
อภิปรายผล	๖๐
ขอเสนอแนะ	๖๐
บรรณานุกรม	๗๐
ภาคผนวก	๗๔

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
1	แสดงการจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับอายุ การยอมรับ เลี้ยงดู และการยอมรับบ้าง เพื่อ	35
2	ค่า F -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน	42
3	ค่า q -statistic ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน	43
4	ค่า F -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุใน เนื้อที่ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน	44
5	ค่า q -statistic ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุใน เนื้อที่ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน	45
6	ค่า F -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน	46
7	ค่า q -statistic ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน	47
8	ค่า F -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับ เลี้ยงดู ต่างกัน	48
9	ค่า q -statistic ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับ เลี้ยงดู ต่างกัน	49
10	ค่า F -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุใน เนื้อที่ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับ เลี้ยงดู ต่างกัน	50

11	ค่า q -statistic ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ต่างกัน	51
12	ค่า F -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน	52
13	ค่า t -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทของกลุ่มตัวอย่างที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ .	53
14	ค่า t -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่ของกลุ่มตัวอย่างที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ	54
15	ค่า t -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ	55

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงแผนภูมิอิทธิพลของพอมมีที่มีต่อลูก	18

บทนำ

คำนำ

ความสามารถทางสมองของมนุษย์ เป็นลักษณะพิเศษที่ธรรมชาติกำหนดมาให้เหนือกว่าสัตว์อื่น มนุษย์จึงสามารถไขสมองในการแก้ปัญหา เมื่อเผชิญหน้ากับอุปสรรค คิดสร้างสรรค์คิดค้นเปลี่ยนแปลงธรรมชาติให้เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตอยู่อีกด้วย จากความสำคัญของสมองที่มีคุณประโยชน์ต่อมนุษย์เป็นอย่างมากนี้ จึงมีนักจิตวิทยาหลายท่าน ..พยายามที่จะศึกษาการทำงานของสมองในรูปต่างๆ ทั้งการเรียนรู้ การรับรู้ ความจำ ฯลฯ ซึ่งศึกษาจากสัตว์หรือเด็ก เป็นพื้นฐาน ในจำนวนนักจิตวิทยาเหล่านี้มีนักจิตวิทยาชาวสวิสคนหนึ่งคือ เพียเจท (Jean Piaget) เป็นผู้ที่ศึกษาค้นคว้าทางด้านการพัฒนาการของสติปัญญาของมนุษย์ เขาได้แบ่งพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ออกเป็น 4 ระดับ ตั้งแต่คลอดจนถึงวัยรุ่น ในงานศึกษาทางด้านความคิดของ เขาได้ ^{พบ} 10 ที่ ได้พบว่า เด็กจะมีความคิดอยู่ลักษณะหนึ่งซึ่ง เขาเรียกว่า การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง (Egocentric) เป็นลักษณะของความคิดที่ยึดถือประสบการณ์และการรับรู้ของตนเอง เป็นสำคัญและถือว่า เป็นสิ่งถูกต้อง โดยไม่คำนึงถึงลักษณะที่แท้จริงว่าจะ เป็นอย่างไร (Ausuble, 1970 : 286-287) การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางนั้น เด็กจะใช้ความคิดเห็นของเขาเพียงอย่างเดียว ไม่คำนึงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร เขาคิดว่าความคิดของเขาถูกต้อง จึงไม่เคยสงสัยในความคิดที่เขามีอยู่ ด้วยเหตุนี้การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จะไปจำกัดพัฒนาการทางโครงสร้างของสติปัญญาและทำให้พัฒนาการทางสมองชะงักไปชั่วคราว (ดวง เคื่อน ศาสตราจารย์ ม.ป.ป. : 50)

สำหรับในประเทศไทย มีผู้ให้ความสนใจและศึกษา ความสามารถทางสมองเป็นอย่างมาก ตลอดจนบิดามารดาและครูปกครองของเด็ก พยายามที่จะหาทางส่งเสริมให้เด็กที่อยู่ในความปกครองของตน มีความสามารถทางสมองดี เพราะเชื่อกันว่า ผู้ที่มีสมองดีย่อมมีอนาคตแจ่มใสด้วย เด็กไทยในสมัยปัจจุบันจึงมีความกล้าที่จะแสดงออก รุ้จักคิดมากกว่าเด็กสมัยก่อน แต่อาจจะ เปรียบ เทียบกันระหว่าง เด็กไทยกับ เด็กต่างประเทศ

แถบทวีปยุโรปหรืออเมริกา เด็กไทยเรายังมีพัฒนาการทางสมองช้ากว่า ดังเช่นการศึกษาของออปเปอ์ (จรรยา สุวรรณทัต 2519 : 64 อ้างอิงมาจาก Oppen. 1971) พบว่าเด็กไทยทั้งในกรุงเทพมหานครและชนบท มีลักษณะการตอบสนองเหมือนกับเด็กสวิส แต่เด็กไทยเรามีอัตราการเจริญทางสติปัญญาช้ากว่าเด็กสวิสหลายปี จากการศึกษานี้จะเห็นว่า ลำดับขั้นพัฒนาการทางการคิดของเด็ก ไม่ว่าจะ เป็นชาติใดก็ตามจะมีขั้นตอนเดียวกัน ท่างกันแต่ระยะเวลาของพัฒนาการในแต่ละขั้น

จากการศึกษาของออปเปอ์ เป็นที่น่าสัง เกตและสงสัยว่า เพราะเหตุใดพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กไทยจึงมีช้ากว่าเด็กสวิส ซึ่งอาจจะเกิดจากการคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลางของเด็กไทย ลดลงในอัตราที่ช้ากว่าเด็กสวิส จึงทำให้การเกิดสติปัญญาต่าง ๆ ตามไปค่อย ๆ เนื่องจาก การคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลางจะไปจำกัดสติปัญญาที่จะเกิดขึ้น เด็กที่มีการคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลาง สติปัญญาที่เกิดขึ้น เป็นเพียงสติปัญญาที่ได้ออกมาจากสิ่งที่สามารถจะมีประสาทสัมผัสใดเท่านั้น ถ้านอกเหนือไปจากนั้นจะไม่สามารถก่อให้เกิดสติปัญญาที่ถูกต้องได้ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างมากในเวลานี้ ที่ควรจะศึกษาการคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลางของเด็กไทย เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับการคิดเช่นนี้ จะได้นำมา เป็นแนวทางช่วยใ้การคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลางลดลง เพื่อที่จะช่วยใ้พัฒนาการทางสติปัญญา ได้พัฒนาอย่าง เต็มประสิทธิภาพของแต่ละบุคคล

2 - ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

- 1 เพื่อศึกษาพัฒนาการทางการคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลาง ทางด้านการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ของเด็กที่มีอายุ 4-9 ปี
- 2 เพื่อเปรียบเทียบการคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลาง ทางด้านการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ของเด็กที่มีความแตกต่างกันในด้านการอบรมเลี้ยงดู
- 3 เพื่อเปรียบเทียบการคิดโดยยืคตนเอง เป็นศูนย์กลาง ทางด้านการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ระหว่างเด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

2.5 < ความสำคัญของการศึกษาก่อนวัย

- 1 เพื่อทราบพัฒนาการทางการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ของ เด็กตั้งแต่ อายุ 4-9 ปี
- 2 นำมาใช้ประโยชน์ในการจัดบทเรียน ให้เหมาะสมกับความถนัดของเด็กในแต่ละช่วงอายุ เพื่อเอื้ออำนวยให้การคิดที่ยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางลดน้อยลง
- 3 เป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูลูกหลาน เพื่อให้พัฒนาการทางกานสติปัญญาดำเนินไปไควดยกึ ลดการกิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางลงไป
- 4 เป็นแนวทางให้ครูช่วยเหลือการเข้สังคมของ เด็ก ในรูปแบบที่ช่วยลดการกิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง

๗ < ขอบ เขตของการศึกษาก่อนวัย

1 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็น เด็กนักเรียนที่กำลัง เรียนอยู่ในระดับอนุบาลและประถมศึกษา ของโรงเรียนที่มีการสอนทั้งระดับอนุบาลและประถมศึกษาในกรง เทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 4-9 ปี

2 ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 ระดับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 5 ปี

อายุ 5 ปี 1 เดือน ถึง 6 ปี

อายุ 6 ปี 1 เดือน ถึง 7 ปี

อายุ 7 ปี 1 เดือน ถึง 8 ปี

อายุ 8 ปี 1 เดือน ถึง 9 ปี

2.1.2 การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

การอบรมเลี้ยงดูแบบเซงงวด

2.1.3 การยอมรับในหมู่เพื่อน

การเป็นที่ยอมรับของเพื่อน

การไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อน

2.2 คิวแปรตาม การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการจำแนกประเภท การมองวัตถุในแง่ที่และจำนวน

นิยามศัพท์เฉพาะ

2.6

1 เด็ก คือนักเรียนที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ในระดับอนุบาลหรือประถมศึกษาของโรงเรียนที่ปีการสอนทั้งระดับอนุบาลและประถมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุ 4-9 ปี

2 การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง เป็นลักษณะการคิดที่เด็กถือเอาการรับรู้ของตน เป็นเกณฑ์ในการสรุปเหตุผลและผลของเหตุการณ์ และถือว่าสิ่งที่ตัวเองรับรู้ใคนั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้อง โดยไม่คำนึงว่าความเป็นจริงที่แท้คืออะไร แบ่งออกเป็น

2.1 การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการจำแนกประเภท เป็นลักษณะที่เด็กจัดประเภทของสิ่งของ โดยคำนึงถึงลักษณะที่เหมือนกัน เพียงอย่างเดียว ถ้าสิ่งของนั้นมีลักษณะเหมือนกันหลายลักษณะ เด็กไม่สามารถมองเห็นและจัดประเภทตามลักษณะเหมือนอันอื่นได้

2.2 การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการมองวัตถุในเนื้อที่ (space) เป็นลักษณะที่เด็กไม่สามารถทราบลักษณะของวัตถุที่วางในเนื้อที่ เมื่อมองจากมุมอื่นที่ไม่ใช่ตำแหน่งของตนเองมองอยู่ และคิดว่าลักษณะที่มองจากมุมอื่น เหมือนกับที่ตนเองมองเห็น

2.3 การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนจำนวน เป็นลักษณะที่ไม่สามารถนำตนเองออกจากการนับหรือนำตนเอง เขาไปรวมในการนับได้

3 พัฒนาการทางการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ก็คือลำดับขั้นที่เด็กลดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวนลงไป

4 การยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง หมายถึงลักษณะที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้การยอมรับเลี้ยงดู สักส่วน ที่สามารถแบ่งออกได้อย่างชัดเจนในสามลักษณะคือ

4.1 การยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึงการยอมรับเลี้ยงดูที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองปฏิบัติกับลูกด้วยความยุติธรรม มีความอกซน ไม่ตามใจและไม่เข้มงวดจนเกินไป ยอมรับนับถือความสามารถของลูกกับทั้งให้ความร่วมมือในโอกาสที่เหมาะสม

4.2 การยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึงการยอมรับเลี้ยงดูที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองปล่อยให้เด็กทำอะไรตามใจชอบ โดยไม่ดูไม่ว่า ตามใจลูกแทบทุกอย่างหรือไม่สนใจเลย ไม่มีกฎระเบียบวินัยให้ลูกปฏิบัติ

4.3 การยอมรับเลี้ยงดูแบบเข้มงวด หมายถึงการยอมรับเลี้ยงดูที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่อนุญาตให้เด็กทำอะไรตามความปรารถนา ถูกควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำที่ตนเองต้องการ พ่อแม่มักจะให้ความคุ้มครองมากเกินไปจนช่วยเหลือตลอดเวลา

5 การยอมรับในหมู่เพื่อน เป็นลักษณะทางสังคมของเด็กอย่างหนึ่ง ที่เพื่อนหรือกลุ่มจัดสถานะของเด็กอื่นในการเข้าสังคม แยกออกเป็น

5.1 การเป็นที่ยอมรับของเพื่อน เป็นลักษณะที่เด็กรู้สึกว่าคุณเองเป็นที่ต้องการของเพื่อน สามารถเข้ากับเพื่อนได้ เป็นสมาชิกคนหนึ่งในการทำกิจกรรมเสมอ

5.2 การไปเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ตรงกันข้ามกับการยอมรับของเพื่อน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

3

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ เพียเจต์ (Piaget, 1975 : 116-117) เพียเจต์ เป็นนักจิตวิทยาที่โด่งดังกว่าและจัดระบบของพัฒนาการทางสติปัญญาไว้อย่างดี เป็นที่เชื่อถือและยอมรับมากที่สุดในปัจจุบัน ความคิดของเขา เป็นความคิดที่ใหม่ มิได้เกิดจากการนำทฤษฎีของนักจิตวิทยาอื่นมาผสมกัน แล้วตั้ง เป็นทฤษฎีของตนเองดัง เช่นนักจิตวิทยาหลายคนกระทำกัน ดังนั้นในการอธิบายความหมายต่างๆในทฤษฎีของเขาจึงต้องบัญญัติศัพท์ขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับทฤษฎี แนวาทฤษฎีของเขาจะเป็นทฤษฎีที่เขาจัดระบบเอง แต่เขาก็ยึดแนวทางพัฒนาการทางจิตวิทยา เป็นสำคัญคือไต่ถามถึงความพร้อมของบุคคลและโลกแล้วเสริมว่า ความพร้อมนั้นมีความจำเป็นต่อพัฒนาการของบุคคลแต่ไม่สามารถนำมาอธิบายพัฒนาการของ เด็กได้ครอบคลุมหมด นอกจากนั้นยังไต่ถามถึงความสัมพันธ์ทั้งภายในและภายนอก ระหว่าง เด็กกับสิ่งแวดล้อม เพียเจต์กล่าวว่า ระบบของสติปัญญา มีพื้นฐานมาจากระบบทางชีววิทยา 2 ระบบที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และจะพบอยู่ในสิ่งมีชีวิตทั่วไป คือ ขบวนการรวมองค์ประกอบ (Organization) และการปรับความเหมาะสม (adaptation)

ขบวนการรวมองค์ประกอบ ร่างกายของสิ่งมีชีวิตทุกอย่างจะประกอบด้วยองค์ประกอบทางชีววิทยา ซึ่งส่วนย่อยที่สุดคือ เซล เซลแต่ละ เซลจะมีความทำงานแต่ละแบบต่างกันไปตามลักษณะที่รวมกัน เป็น เนื้อเยื่อ รวมกันเป็นอวัยวะ โครงสร้างที่แบ่งแยกหน้าที่การทำงานทุกส่วน เหล่านี้ ย่อมมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตอยู่ โครงสร้างทั้งหมดพันธุกรรมจะเป็นตัวกำหนดหน้าที่ตาม เฉพาะพันธุ์ แต่ซึ่งความสามารถในหน้าที่ของอวัยวะแต่ละส่วน จะถูกกำหนดโดยการมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับสิ่งแวดล้อมควมรวมของอวัยวะแต่ละส่วน ในขณะที่การทำงานทั้งหมดของอวัยวะร่างกาย เพื่อให้มีชีวิตอยู่ การทำงานของสติปัญญา ก็เกิดขึ้นพร้อมกันไปด้วย ทุกชีวิตจะมีการวางจุดหมาย เพื่อให้ทราบ เกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ จุดหมายนี้ไปได้คิดหรือมี

ภายในตัว เองอยู่กว่า แต่ เกิดขึ้น เมื่อ เขามี ปฏิกริยา ตอบสนอง ต่อ สิ่ง แวดล้อม การที่
 เขา ได้ เกิด มา นั้น เป็น จุด เริ่ม มา ไป สู่ การ มี สติ ปัญญา เริ่ม จาก การ ไข ปริศนา ของ ตนเอง ซึ่ง
 เป็น สิ่ง ที่ คิด แล้ว ก็ มา แก้ ไข แล้ว เกิด ความ รู้ และ สิ่ง มา จาก การ แส ม อง การ ไข ปริศนา ของ ตนเอง
 จะ ค่อย ๆ ขยาย ว่า สามารถ ของ การ ตอบสนอง ออกไป แต่ ยัง อยู่ ใน ขอบ เขต ของ ประสาท
สัมผัส จาก นั้น ก็ จะ มี การ ประ สาน กัน ระหว่าง ประสาท สัมผัส สอง ชนิด เช่น การ มอง เห็น
ของ เล่น กับ การ เอ ียง มือ ไป จับ เป็น การ ประ สาน กัน ระหว่าง จิต กับ ประสาท สัมผัส
ด้วย วิธี หนึ่ง ขบวนการ ทาง สมอง ของ เด็ก จะ ค่อย ๆ พัฒนา ที่ และ ประ สาน กัน มากขึ้น
ตลอด ขั้น ก่อน ที่ ถูก มอง ของ พัฒนา การ แต่ละ ขั้น ที่ ได้ มา จะ เป็น พื้น ฐาน ที่ มี ก ง ของ พัฒนา การ
ขั้น ต่อไป จน กระทั่ง ใน ที่สุด เด็ก สามารถ หลุด จาก โลก ของ รูป ธรรม ไปสู่ โลก ของ นาม ธรรม
เปลี่ยน จาก รูป ร่าง มา เป็น สติ ปัญญา ก็ คือ มี ความ สามารถ ใน การ กระทำ กิจ กรรม ภายใน
สมอง ได้

ขบวนการปรับความเหมาะสม ระบบทางชีววิทยาอีกอย่างหนึ่งที่มีอยู่ใน
 สิ่งมีชีวิตคือ ความสามารถในการปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม ปรับเพื่อความ
 อยู่รอดของชีวิตหรือเพื่อความสมดุลภายในร่างกาย ซึ่ง เพียเจท์ได้อธิบายไว้ในขบวนการ
 เมื่อต้นสองขบวนการคือ ขบวนการผสมผสาน (assimilation) เป็นขบวนการ
 ที่สิ่งมีชีวิตเลียนแบบประสบการณ์เดิมที่ เคยมีมา เมื่อพบสิ่ง เราใหม่จากสิ่งแวดล้อม
 อีกขบวนการหนึ่งคือ ขบวนการปรับขยายรูปแบบ (accommodation) เป็นขบวนการ
 ที่ร่างกายมีปฏิกริยาตอบสนองต่างไปจากลักษณะ เดิมที่ เคยมีอยู่ เมื่อพบสิ่ง เราใหม่
 กว้าง เคียน ศาสตราจารย์ (ควง เคียน ศาสตราจารย์ ม.ป.ป. : 6-12) ได้อธิบาย
 ขบวนการผสมผสานและขบวนการปรับขยายรูปแบบที่ก่อให้เกิดพัฒนาการทางสติปัญญา
 ตามทฤษฎีของ เพียเจท์ไว้ว่า ในการ เกิดพัฒนาการทางสติปัญญาที่คง มีหน่วยย่อยที่สุดคือ
 โครงสร้างทางสติปัญญาของแต่ละสิ่ง (schema) ซึ่ง ได้มาจากการที่บุคคลปรับตัวและจัด
 ระบบสติปัญญาให้ เขากับสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่แรก เกิด เด็กมีปฏิกริยาสะท้อนคิดตัวมา
 ปฏิกริยาสะท้อนนี้ก่อให้เกิดโครงสร้างทางสติปัญญาขึ้นมา ปฏิกริยาสะท้อนอันแรกที เห็น
 ได้ชัดคือ การดูด ทารกแรก เกิด เมื่อมีอะไรมากระตุ้นที่ริมฝีปากทารกจะดูด โดยไม่
 สามารถแยกความแตกต่างกันได้ ต่อมา เมื่อดูดห้วยแล้ว ใสอาหารแต่ดูดสิ่งอื่นไม่ได้

ก็จะเกิดการจำแนกและเกิดโครงสร้างทางสติปัญญาขึ้นใน เรื่อง แหล่งที่มาของอาหาร
 โครงสร้างทางสติปัญญานั้นเทียบง่าย ๆ เหมือนกับสังกะสี เบื้องแรกเกิดทารกจะมีโครงสร้าง
 ทางสติปัญญา เพียงเล็กน้อย เช่น เกี่ยวกับการดูด การจับ ซึ่ง เมื่อเด็กได้มีวิปฏิสัมพันธ์
 กับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น จะรู้จักแยกแยะความแตกต่างของสิ่ง เราทำให้เกิดโครงสร้าง
 ทางสติปัญญามากขึ้น ดังนั้นในสมองของพวกเรา เมื่อโตขึ้นจะ เริ่มไปด้วยโครงสร้างทาง
 สมองของสิ่งต่างๆ เปรียบเสมือนตุ๊กตา เอกสารที่มีเรื่องราวต่างๆมากมาย ภูเขาเรามี
 วิปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา ก็ย่อมก่อให้เกิดการปรับโครงสร้างทางสติปัญญา
 เสมอทั้งมีอยู่สองขบวนการคือ ขบวนการผสมผสาน เป็นขบวนการที่เกิดขึ้น เมื่อบุคคล
 พบสิ่งเราแล้วก็จัดสิ่งเรานั้นให้เข้ากับโครงสร้างทางสติปัญญาที่มีอยู่เดิม ขบวนการนี้
 ไม่เป็นผลทำให้โครงสร้างทางสติปัญญา เปลี่ยนรูปแต่ทำให้มีขนาดใหญ่ขึ้น อีกขบวนการ
 คือ ขบวนการปรับขยายรูปแบบ เมื่อบุคคลเผชิญหน้ากับสิ่งเราใหม่ เขาจะพยายาม
 จัดสิ่งเรานั้นให้เข้ากับโครงสร้างทางสติปัญญาที่มีอยู่เดิม แต่บางครั้งก็ไม่สามารถจัด
 ลงได้เพราะไม่มีโครงสร้างทางสติปัญญาอันใดที่เหมาะสม บุคคลนั้นต้อง เลือกรื้อสร้าง
 วิธีคือ สร้างโครงสร้างทางสติปัญญาขึ้นมาใหม่ เพื่อวางสิ่ง เราลงไป หรือขยาย
 โครงสร้างทางสติปัญญาที่มีอยู่เดิมออกไปเพื่อให้เหมาะกับสิ่งเรา ทั้งสองวิธีนี้เป็น
 ขบวนการปรับขยายรูปแบบ และเมื่อสร้างหรือปรับโครงสร้างแล้วสิ่ง เรานั้นก็พร้อมที่
 จะผสมผสานลงในโครงสร้าง สรุปได้ว่า ในกรณีของขบวนการผสมผสานนั้นสิ่ง เรา
 ต่างๆจะถูกจัดลงให้ เหมาะสมกับโครงสร้างทางสติปัญญาที่มีอยู่ ในทางกลับกันขบวนการ
 ปรับขยายรูปแบบ เป็นขบวนการที่บุคคลต้อง เปลี่ยนโครงสร้างทางสติปัญญาหรือสร้างใหม่
 เพื่อให้เหมาะสมกับสิ่งเรา ดังนั้นขบวนการของการปรับขยาย อธิบายได้ในรูปของ
 การพัฒนา ส่วนขบวนการผสมผสานอธิบายได้ในรูปของการเจริญเติบโต เมื่อนำขบวนการ
 ทั้งสองมารวมกันจะก่อให้เกิดการปรับสติปัญญา (intellectual adaptation)
 และพัฒนาโครงสร้างของสติปัญญา

๓ ลักษณะพัฒนาการของเด็ก (Piaget and Inhelder. 1969 : 153-157)
 เพียเจท์ได้อธิบายหลักสำคัญในพัฒนาการของบุคคล เพื่อเป็นที่เข้าใจกันก่อนที่จะศึกษา
 ทฤษฎีของเขา

1 ลำดับขั้นของพัฒนาการจะ เป็นไปตามลำดับ . ในแต่ละขั้นของพัฒนาการ การระบุนาม เป็น เพื่อการประสาน เด็กแต่ละคนอาจจะมีความรู้ที่แม่นยำกับ แม่นยำ แตกต่างกันไป ซึ่งก็ยอมรับว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กจะแตกต่างกันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จะต่างกับเด็กที่ปกติ เด็กที่มีความบกพร่องจะพัฒนาช้ากว่าเด็ก ปกติในแต่ละขั้นพัฒนาการ เท่านั้น

2 ลักษณะพฤติกรรมที่กล่าวไว้ในแต่ละขั้นพัฒนาการ อธิบายเพียงแบบแผน พฤติกรรมที่เป็นลักษณะ ของช่วงอายุนั้น พฤติกรรมปลีกย่อยหลายอย่างในโลกกล่าวถึง

3 โครงสร้างของพฤติกรรมที่ เกี่ยวข้องกันและไป เกี่ยวข้องกัน ผลจาก พฤติกรรมแต่ละแบบจะรวมกัน เป็นโครงสร้าง เพื่อเตรียมสำหรับพัฒนาการที่จะมองไป นอกจากนี้ เขายังกล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพล ต่อพัฒนาการทางภาษา สติปัญญาและความคิดไว้วางใจ

1 ความเจริญของอวัยวะ ความพร้อมของระบบประสาทและระบบของ ต่อมไร้ท่อ แบบแผนพฤติกรรมหลายอย่างขึ้นอยู่กับ การทำงานของโครงสร้างหรือ วงจรบางอย่าง เช่น การประสานงานระหว่างสายตาและการจับจ้อง ข้อมูลเกี่ยวกับ ความพร้อมมีน้อยมากตรง นี้เพียงแต่ ความพร้อม เป็นสิ่งสำคัญในการที่จะ เกิดพฤติกรรม ใหม่ แต่ความพร้อมอย่าง เดียวก็ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมใหม่ทุกพฤติกรรมได้ ความพร้อมจึง เป็นหัวใจขององค์ประกอบที่มีผลต่อพัฒนาการ

2 บทบาทของการฝึกหัดและประสบการณ์ที่ได้รับ เมื่อเด็กได้มีการกระทำ ตัววัตถุ ซึ่งสามารถแบ่งประสบการณ์ได้เป็น 2 ลักษณะคือ

2.1 ประสบการณ์ที่ร่างกายสัมผัสได้ เป็นลักษณะของสติปัญญาที่ ร่างกายสามารถเข้าไปสัมผัสได้ แม้จะเป็นนาบรบน เว้น การเปรียบเทียบของ วัตถุกับความหนักของวัตถุชนิดเดียวกันดวงกอนที่มีขนาดต่างกัน เด็กจะต้องได้มีการ สัมผัสวัตถุทั้งสอง จึงจะสามารถสรุปได้ว่าวัตถุที่มีขนาดใหญ่ หนักกว่าวัตถุที่มีขนาดเล็ก

2.2 ประสบการณ์ที่ร่างกายเข้าไปสัมผัสไม่ได้ แต่เกิดจากการ สรุปผลจาก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นประสบการณ์ ที่เกิดจากการทำาาภายในสมอง

3 การมีวิปฏิบัติสัมพันธ์และการติดต่อกับผู้อื่น สิ่งนี้เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะบุคคลต้องรวมกลุ่มกัน สังคมจะมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็กมากเท่าใด ขึ้นอยู่กับอัตราที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม

4 ความสมบูรณ์ของในแต่ละขั้นของพัฒนาการ ที่ต้องการเห็นไปไกลกว่านี้ของ พัฒนาการ การพัฒนาการแต่ละขั้นถ้า เกิดสะดุดหรือถ้า เหนี่ยวไปไม่ได้ไม่สะดวก ก็จะส่งผล ต่อพัฒนาการไปขั้นต่อไป

จากการศึกษาทางด้านการพัฒนาการของเด็ก เพีย เวทจึงสามารถแบ่งพัฒนาการ ออกเป็นขั้นใหญ่ๆ 4 ขั้น ซึ่งนวลศิริ เปาโลหิตย์และคณะ (นวลศิริ เปาโลหิตย์และคณะ 2515 : 138-143) ระบุขั้นพัฒนาการ เกี่ยวกับความนึกคิดของ เด็กตามทฤษฎีของ เพีย เวท ไวดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นปฏิบัติการควบประสานสัมพันธ์ (sensorimotor operation)
เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 2 ขวบ เมื่อทารกแรกเกิดไม่ว่าจะแยกตนเองออกจากสิ่งแวดล้อมใด ไม่อาจแยกใครทำอะไร เป็นความจริงอะไร เป็นความนึกฝัน เด็กคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนเองจะรับรู้ เฉพาะสิ่งที่ได้เห็น เท่านั้น ถ้าสิ่งนั้นหลุดหายไปจากสายตาไม่มีการรับรู้ เด็กก็จะคิดว่าสิ่งนั้นไม่มีในโลก เขาต้องการเป็นผู้รับ แต่เพียงอย่างเดียวเกี่ยวกับโลกภายนอก ในโลกแห่งความรู้สึกของเด็ก เห็นไปควบ ภาพต่างๆที่ยุ่งเหยิงสัมพันธ์กัน กรำ เมื่อทารกเจริญวัยขึ้นมีการเรียนรู้และรับรู้ประสบการณ์ใหม่ด้วยตลอดเวลา เด็กจะค่อยๆปรับความนึกคิดที่ผิดตัวเอง เป็นศูนย์กลางของภาพสำคัญ จึงมาก ไปสู่ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมภายนอกและบุคคลอื่นมากขึ้น ในระยะของการเปลี่ยนแปลงนี้ เด็กเริ่มมองเห็นวัตถุที่มีความถาวร แม่ว่าจะหายไปจากการรับรู้แล้ว เด็กเริ่มเข้าใจตัวเองมากขึ้น เป็นจำกัด เริ่มรู้ว่า เขา เป็นผู้กระทำกิจกรรมไม่ใช่ถูกกระทำ ทั้งนี้ถ้า เด็กอยากเห็นอะไร เด็กจะมองออกไปประจบด้วยตัวเอง ควบ ศึกษาค้นคว้าหาการขยายขอบข่ายเห็น เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น เด็กจะแปลความหมาย ไม่เหมือนกับเด็กอื่นเลย วัตถุประสงค์ขั้นนี้จึง เป็นจุดเริ่มต้นของความคิดและบุคลิกภาพ ที่จะพัฒนาไป

✓ ขั้นที่ 2 การศึกษาระดับปฏิบัติการ (preoperation period) ตั้งแต่อายุ 2 ขวบจนถึงอายุ 7 ขวบ ในขั้นนี้แมงออกโคเป็นสองช่วงกาย เกี่ยวกันคือ อายุ 2 ขวบ ถึงอายุ 4 ขวบ เป็นระยะที่เกร็งหนายหรือสัญก ลักขณต่างๆ เขามา เกี่ยวของกับการ พัฒนาการทางการศึกษอง เด็กโดยตรง ระยะนี้เด็กจะสร้างขอสมมติวากประสพการณ หรือความนึกฝันให้กับสิ่งของ เกร็ง เล่นและปิดถ่อ เอา เป็นสิ่งที่มีชีวิตจิตใจ เหมือนกับ ตัว เขา เช่น เด็กหญิง เล่นตุ๊กตา เด็กจะเอาใจใส่ให้ความรักกับสิ่ง เหล่านี้ เสมือน เป็น เพื่อนหรือน้องของ เขาเอง ถ้าของ เล่น เกิดบอบสลายแตกหัก เขาจะร้องไห้เสียใจ ต่อ เหตุการณที่ เกิดขึ้นอย่างจริงจัง เสมือนหนึ่งว่า เขาโคสูญ เสียสิ่งที่มีชีวิตปี เลือด เนื้อไป เพียง เจ้ให้ให้ความ เห็นว่า ความเชื่อของ เด็กที่มีถ่อของ เกร็งเล่น เหล่านี้ เนื่องจากรับรแบบ Artificialism ของ เด็กอัน เป็นการรับรที่ เชื่อว่า มนุษย์ เพียงผู้เดียว เท่านั้นที่ เป็นผู้กำหนดการ เปลี่ยนแปลง นอกจากนี้เด็กในวัยนี้การ ใจก่าพคยังไม่เหมือน กับผู้ใหญ่ ทั้งในคานความหมายและความเข้าใจ เพราะ เด็กยัง เขาไปถึงความหมาย ของคำพคยอย่างแท้จริงและ เขาใจ เกี่ยวกับความหมายนั้นถกตอง ความเข้าใจของ เด็ก มักจะ เป็นลักษณะที่แกบ กั้นและไม่ลิก เทาที่ควร ชั้นความคิกก่อนปฏิบัติการช่วงที่สอง อายุ 3 ขวบถึง 7 ขวบ ระยะนี้เด็ก เริ่มเข้าโรง เร็นระดับอนุบาล เด็กโคจรจิกและ เกี่ยวของกับบุคคลอื่นมากขึ้น เด็กตองการอิสระอยากจะทำอะไรด้วยตนเอง เป็นส่วน ใหญ่ หากแตกความคิกระหว่างตัว เองกับโลกภายนอกยังอยู่ในวงแคบ เด็กยังมีควา นคิควาตนเอง เป็นศูนย์กลางของความสำคัญ การรับรมัก เป็นไปในสิ่งที่ เด็กโคเห็นหรือ โคยิบในขณะนั้นเท่านั้น เด็กยังไม่สามารถแยกส่วนย่อยออกจากฉนวนรวมอย่าง เห็นโค ชัด ในระยะนี้เด็ก เริ่มเข้าใจว่า สิ่งต่างๆรอบตัว เขานั้นอยู่ในสภาพที่คงที่ไป เปลี่ยน แปลงตามการ เคลื่อนไหวของร่างกาย แมวว่าขบวนการของการคิกจะพัฒนาขึ้นก็ตาม ความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ยังคงอาศัยจากการที่โคมีประสาตสัมผัสอยู่

✓ ขั้นที่ 3 ขั้นปฏิบัติการควารูปธรรม (concrete operation period) อายุตั้งแต่ 7 ขวบจนถึง 12 ขวบ เด็กในขั้นนี้ เริ่มมีความเข้าใจถกสิ่งสาบัญต่างๆไป แต่ยังไม่เข้าใจถึงสิ่งที่ยาก ที่ตองใช้ เหตุคนนอก เหนือจากประสาตสัมผัสของตน ความ คิกเชื่อมั่นถกวัตถุหรือบุคคลที่ยังฝัง แน่นในขั้นคานๆ ถกอยกลัยกลายเป็นลักษณะที่ปิดหุยนต์โค

ปรับปรุงให้เข้ากับสถานการณ์ที่ขึ้น สิ่งสำคัญในขั้นนี้คือ เด็กสามารถคิดในมุมกลับหรือย้อนรอยได้ นอกจากนี้ยังมีความสามารถแบ่งส่วนย่อยออกจากส่วนใหญ่ได้ เพื่ออายุ 9 ขวบ เด็กสามารถมองเห็นลักษณะสิ่ง' เวลลอมรอบตัว ความ เป็นจริงมากขึ้น และยอมรับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติอยู่ แวด เหนือว่านาของเขา

✓ ขั้นที่ 4 ขั้นปฏิบัติการควยนามธรรม (formal operation period) อายุ 13 ขวบจนถึง 15 ปี เป็นระยะที่เด็กเข้าใจกฎเกณฑ์ในสังคมเป็นอย่างดี เป็นระยะสำคัญของการให้เหตุผล การพัฒนาการทาง ความคิดเป็นไปอย่างรวดเร็วขึ้น เด็กเริ่มให้เหตุผลในการตัดสินใจ มองเห็นความสำคัญของวัตถุมากขึ้น แยกแยะ ข้อมูลชนิดต่างๆ ได้ดี แต่อย่างไรก็ตามเด็กในขั้นนี้ถึงแม้ว่าความคิดจะพัฒนาขึ้นไปทุกที เด็กยังมีความรู้สึกลำบากในการแบ่งแยกข้อมูลที่จำ เป็นและจำกัดข้อมูลที่ไม่ว่า เป็นออกไป ความลำบาก เช่นนี้รวมไปถึงคาบความประพฤติกวย

การคิดโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (egocentric thinking)

แรกกลอดจากกรรมมารดา ทารกจะประสบกับความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จากสภาพแวดล้อมภายในครรภ์ เป็นช่วงที่ทารกมีความตื่น ตื่นมากทารกจำ เป็นที่จะต้อง ปรับระบบต่างๆ ของร่างกายให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมภายนอก ระบบประสาทสัมผัสจะเป็น ระบบแรกของร่างกาย ที่เริ่มทำงาน เมื่อที่ระบบไหล่ออกมายังโลกภายนอกจะมีการรับรู้ และการเคลื่อนไหวซึ่ง เป็นพฤติกรรมที่จำเป็นและเป็น เครื่องมือในการพัฒนาสติปัญญาหรือ ความคิดต่อไป

ทารกแรกเกิดไม่สามารถที่จะมีความคิดในสิ่งใดๆ ได้ อาทิพฤติกรรมที่เกิด จากปฏิกิริยาสะท้อน เป็น เครื่องมือในการรับรู้ของร่างกาย - การดูด การจับฉวย การ ร้องไห้ การเคลื่อนไหวร่างกาย เหล่านี้เป็นปฏิกิริยาสะท้อนของทารกที่จะตอบสนอง เมื่อถูกกระตุ้น แต่จะกระทำโดยไมแยกแยะว่า มันมีความแตกต่างกันหรือไม่ เช่น เมื่อ นำหัวนมหรือชายผ้าให้ถูกทารกก็จะดูด แต่พอระยะต่อมา เด็กจะทราบความแตกต่างของ ทั้งสองสิ่ง เนื่องจากผลลัพธ์ของการดูดสองสิ่งนั้นไม่เหมือนกัน ซึ่งเป็นลักษณะแรกของ

ของความคิดและ เมื่อทารกใดมีวิปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ก็จะทำให้ลักษณะของความคิดนั้นแตกออกไปทุกทีก่อให้เกิดพัฒนาการทางโครงสร้างของสติปัญญา

เมื่อทารกเริ่มมีลักษณะการกึก เบื่องตน เขาก็เริ่มสร้างจักรวาลของวัตถุจากประสบการณ์ในชั้นประสาทสัมผัส แต่ยังไม่ถึง เหตุผลในความสัมพันธ์ของวัตถุที่แท้จริง เด็กจะถือความคิดความเข้าใจของตน เป็นเหตุผลสำคัญ จึงเรียกว่า "การกึกโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง" การกึกโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางหมายถึงขั้นของการกึกที่บุคคลมองโลกโดยใจความเห็นของเขา เพียงอย่างเดียว ไม่คำนึงถึงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรและถือความคิดนั้นถูกต้องควร (คง เคื่อน ศาสตราจารย์ บ.ป.ป. : 25)

การกึกโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางนี้ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่เป็นตัวชักชวนการรับรู้คุณสมบัติของสิ่งแวดล้อมภายนอกและบิค เมื่อการรับรู้ที่เขามา ซึ่งโดยทั่วไปแล้วการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจะ เกิดในลักษณะที่ เด็กกระทำต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกในเวลาหนึ่งใด เพียงลักษณะเดียว คือลักษณะที่ตนเองสามารถรับรู้ได้เท่านั้น เช่น แม่สอนลูก (อายุต่ำกว่า 4 ขวบ) ให้รู้จักมือชายและขวา โดยแม่หันหน้า เขาหาลูกแล้วยกมือขวาขึ้นแล้วบอกลูกว่านี่คือมือขวา แล้วให้ลูกยกมือขวาขึ้น เด็กจะยกมือที่อยู่ข้างเดียวกับแม่ยกขึ้นแล้วบอกว่า "นี่คือมือขวาของแม่" ซึ่งที่จริงนั้น เป็นมือซ้าย ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าเด็กไม่สามารถมองความสัมพันธ์ในตำแหน่งของตนกับตำแหน่งของแม่ได้ หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เด็กคนหนึ่งถูกถามว่ามีพี่กี่คน เด็กตอบว่ามี 2 คนคือ ใหญ่และกลาง แต่ถามว่าใหญ่เป็นองกี่คน เขาจะตอบว่ามีเพียงคนเดียวคือ กลาง เนื่องจากว่าเด็กมองใหญ่ด้วยสายตาของเขาเอง จึงมองไม่เห็นตนเอง เป็นน้องของใหญ่อีกคนหนึ่ง มองเห็นแต่กลางคนเดียวเท่านั้น จากตัวอย่างที่แสดงให้เห็นนี้พอสรุปได้ว่า เด็กยังไม่สามารถนำตัวเอง เขาไปในความคิดของคนอื่นได้ เป็นลักษณะของการกึกโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางของวัย เด็กตอนต้น

การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจะแพร่ไปทุกรูปแบบของพฤติกรรม เนื่องจากเด็กยังไม่มีสิ่งกับของ เหตุผล เด็ก เล็กๆ เมื่อเดินในคิน เกื่อนหงายขณะที่ เขามองดูดวงจันทร์ จะมีการรับรู้ว่า ดวงจันทร์ เคลื่อนที่ตามตนเอง และในขณะที่เขา เดินกลับในทิศทางที่ตรงกันข้าม ดวงจันทร์ก็ เคลื่อนที่กลับมาตามทิศทางที่เขา เดินอีก ลักษณะ เช่นนี้ทำให้เด็ก

อาจสรุปได้ว่าดวงจันทร์อยู่ภายใต้อำนาจของตนเองจะบังคับให้เคลื่อนที่ไปไหนก็ได้ ในกรณีที่เด็กมีการรับรู้ควบคุมตนเองในสองลักษณะ เช่นนี้ไม่ทำให้เขาแปลกใจ เพราะเขา ถ้าวางการรับรู้ของเขา เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ในทางตรงกันข้ามถ้ามีเด็กอีกคนหนึ่ง เกินมาใน ทิศตรงข้ามกับเขา เด็กคนหลังก็จะรับรู้ว่าดวงจันทร์ก็เคลื่อนที่ตามเขาเช่นกัน เมื่อ ทั้งสองมาพบกันและ เล่าประสบการณ์ที่ใครรับในแง่กันและกันฟัง จะทำให้เด็กทั้งสอง เห็น ขวเขี้ยว เกิดความสงสัย ในที่สุดก็หาทางแก้ปัญหา (อาจถามผู้ใหญ่หรือสรุปเอง) ว่า ความจริงแล้วดวงจันทร์อยู่กับที่

การทดลองให้เด็กมองลักษณะภูมิประเทศที่มีภูเขาสามลูก วางหล่อมักก็คล้าย รูปสามเหลี่ยม โดยมีลูกใหญ่สุดอยู่ด้านหลัง ลูกกลางและลูกเล็กอยู่เยื้องกันหน้าภูเขา ลูกใหญ่ จัดให้เด็กอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นภูเขาสามลูก แล้วนำตุ๊กตาตัวหนึ่งไปวาง กางตรงข้ามกับเด็ก ถามเด็กว่ามองเห็นภูเขาที่ลูก เด็กตอบว่าเห็นสามลูก ถามต่อว่า หนูกคิดว่าตุ๊กตาจะมองเห็นภูเขาที่ลูก เด็กจะตอบว่าตุ๊กตาก็เห็นภูเขาสามลูก เช่นเดียวกับที่ตนเองมองเห็น ซึ่งความจริงแล้วตำแหน่งที่ตุ๊กตาอยู่จะมองเห็นภูเขาเพียงลูกเดียว ก็คือลูกใหญ่ ภูเขาอีกสองลูกจะถูกลูกใหญ่บังจนมองไม่เห็น ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะที่ เด็กไม่สามารถสมมติตัวเองไปอยู่ในตำแหน่งอื่นแล้วมองวัตถุในเนื้อที่ใดถูกต้อง ซึ่งเป็น การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางอย่างหนึ่งของเด็ก การยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางไม่ ใดเป็นอุปสรรคในการที่เด็กจะมองเห็นหรือเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่นเท่านั้น แต่ยังมี ขัดขวางเด็กในอันที่จะเข้าใจในสิ่งที่ไม่เคยมีประสบการณ์มากจนอีกควย เด็กจะมีความ ลำบากในการแก้ปัญหาของสิ่งของที่มองเห็นหรือรับรู้ไปใด เช่น เมื่อถามเด็กอายุประมาณ 8 ขวบว่า เมื่อเราโบกมือไปมา จะเกิดลมอ่อนๆขึ้นในท้องนี้หรือเปล่า (อาจจะให้เด็ก ลองทำดู) เด็กตอบว่ามี ถ้าสมมติว่าในท้องนี้ไม่มีอากาศอยู่เลย เมื่อเราโบกมือยังจะมีลม พัดอยู่หรือเปล่า เด็กยังงงตอบว่ามี เพราะว่ายังมีอากาศอยู่อีกเล็กน้อย ที่เป็น เช่นนี้ เนื่องจากเด็กไม่เคยมีประสบการณ์ว่า การไม่มีอากาศอยู่เลยนั้นเป็นอย่างไร

ตัวอย่างสุดท้ายที่จะกล่าวก็คือ การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางตามการ ตัดสินจริยธรรม ในการตัดสินว่าสิ่งใดเลวหรือดี เด็กจะยึดถือผลของการกระทำเป็น เกณฑ์ โดยไม่คำนึงถึงความตั้งใจว่าทำด้วยความตั้งใจดีหรือเลว ดังเช่นสร้าง

สถานการณ์มาถามเด็กให้ตัดสินใจว่าใคร เลวกว่ากัน มีชายคนหนึ่งต้องการจะไปหาบ้าน
ญาติในเมืองแคโรลินาทาง ถ้าเขาไปพบ เด็กคนแรกและถามว่ารู้จักบ้านญาติของเขาหรือไม่
เด็กคนแรก เขาใจนึกเพราะชื่อญาติของชายคนนั้น เหมือนกับชื่อคนที่ตนรู้จัก จึงบอกทาง
แก่ชายคนนั้นผิดทำให้เขาหลงทาง แต่เขาไปพบ เด็กคนที่สอง เด็กคนที่สองรู้จักบ้านญาติ
ของเขาดี แต่แกล้งบอกไปในทางที่ผิด ถึงกระนั้น เขาก็สามารถหาบ้านญาติของเขาพบ
แล้วให้ตัดสินใจระหว่าง เด็กคนแรกและคนที่สองใคร เลวกว่ากัน เด็กจะตอบทันทีว่า เด็ก
คนแรก เลวกว่า เพราะทำให้ชายคนนั้นหลงทาง จะเห็นว่า เด็กถือเอาผลของ เหตุการณ์
ซึ่ง เขาเห็นได้ชัด มาตัดสินความดี ความเลว มากกว่าความตั้งใจซึ่ง เด็ก เขาไปไม่ถึง

การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางนี้ เป็นลักษณะที่มีอยู่ในทุกชั้นของพัฒนาการ
ทางความคิดซึ่ง เอลคาย (Elkind, 1967 : 1024-1033) ได้กล่าวถึงลักษณะของ
การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ในแต่ละระดับของพัฒนาการไว้ดังนี้

1 การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางในชั้นประสาทสัมผัส ช่วงกึ่งแรกเกิด
ถึงอายุ 2 ขวบ การทำงานของสมองที่เห็นได้ชัดในวัยนี้ พิจารณาได้จากดราม่าสิ่งกับเกี่ยว
กับวัตถุ มีความสามารถในการติดตามวัตถุ (conquest of the object) ในเดือนแรก
ทารกจะกระทำต่อวัตถุเมื่อวัตถุมีอยู่ในการรับรู้ เท่านั้น การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
ในวัยนี้คือ เด็กไม่สามารถจะสร้างภาพของวัตถุขึ้นในสมองได้ เด็กคิดว่าวัตถุจะมีตัวตน
อยู่ ก็ต่อเมื่อได้รับรู้เท่านั้น ถ้าทารกรับรู้วัตถุไม่ได้ ก็จะคิดว่าวัตถุนั้นไม่มีตัวตนอีกต่อไป
จนกระทั่งปลายของขวบแรก เด็กเริ่มมองหาวัตถุที่หายไปจากสายตา นั่นแสดงว่า เด็ก
เกิดการแทนที่วัตถุขึ้นในสมอง ลักษณะ เช่นนี้ เป็นการลดลงไปของการคิดโดยยึดตนเอง เป็น
ศูนย์กลางในชั้นนี้ และ เป็นการทำงานเบื้องต้นแรก ในการทำงาน เกี่ยวกับสัญลักษณ์ของ
สมอง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับสมองที่จะพัฒนาการในขั้นต่อไป

2 การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางขั้นก่อนปฏิบัติการ ช่วงอายุ 2 ขวบ
ถึง 7 ขวบ เด็กช่วงนี้เป็นเด็กวัยก่อน เขา เรียน ลักษณะเด่นในการทำงานของสมองคือ
ความสามารถในการเข้าใจสัญลักษณ์ เด็กวัยนี้สัญลักษณ์เขามามีบทบาทในการพัฒนาการ
ทางสมอง เป็นอย่างมาก เนื่องจากการรับรู้โดยประสาทสัมผัส เพียงอย่างเดียวไม่สามารถ

เขาใจในสิ่งที่หายไปจากการรับรู้ได้ ว่าเป็นท้องมีการสร้างภาพของวัตถุขึ้นมาแทน หรือสร้าง เป็นสัญ ๗ ลักษณ์ เช่น เด็ก เด็กใช้ภาษาบนวัตถุสิ่งของ ซึ่งจะทำให้เด็กคลก การคิดโดยบุคคลตนเอง เป็นศูนย์กลาง เกี่ยวกับวัตถุสิ่งไป แต่ก็จะมีลักษณะของการคิดโดย บุคคลตนเอง เป็นศูนย์กลางทางความคิด ลักษณ์ เขามาพบที่ ลักษณะของการคิดโดยบุคคลตนเอง เป็นศูนย์กลางของ เด็กในวัยนี้คือ ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างสัญ ๗ ลักษณ์ที่ใช้กับสิ่งของ ที่ถูกสัญ ๗ ลักษณ์นั้นแทน อีกทั้งไม่สามารถนำตนเอง เข้าไปแทนที่ในการมองหรือการคิด ในตำแหน่งอื่นใดนอกจากตำแหน่งที่ตนเองมอง ในการอธิบายโดยคำพูดใหญ่ฟัง ภาษาที่เด็กใช้จะจำกัดและไปถูกต้อง แต่เด็กก็คิดว่าคำพูดที่ใช้อธิบายนั้นดีที่สุดแล้ว เพราะว่าเขาเองรู เรื่อง แต่เขาไม่คำนึง เลยว่าตาตนเองไป เป็นผู้ฟังบางจะ เขาใจ ในสิ่งหรือคำพูดของตนหรือ เปล่า

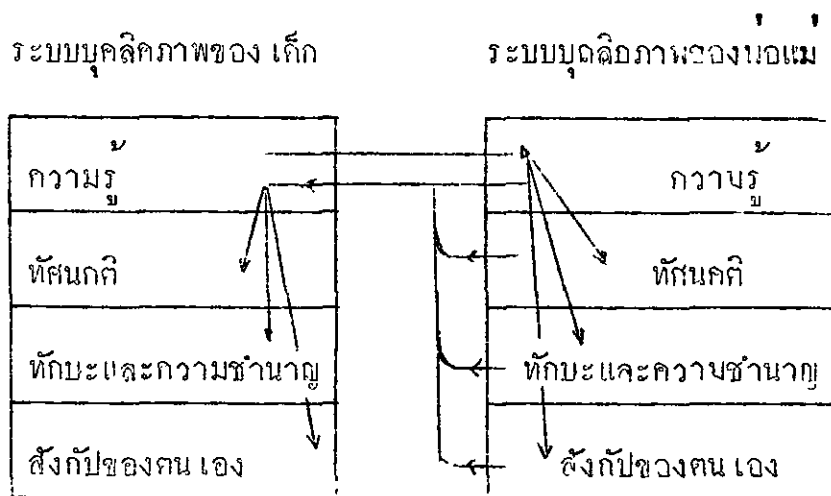
3 การคิดโดยบุคคลตนเอง เป็นศูนย์กลางขั้นปฏิบัติการควรรูปธรรม อายุ 7 ขวบถึง 11 ขวบ เด็กวัยนี้เป็นวัยเริ่มเขา เรียนหนังสือ ความสามารถทางสติปัญญา ที่เห็นได้ชัดคือ ปีความสามารถในการจำแนกประเภท เขาใจความสัมพันธ์และคุณสมบัติ ของวัตถุ ทราบความงที่ของของ เหลวแม้ว่าจะ เปลี่ยนสถานะที่ใส่ สามารถสรุปจาก เหตุของ เหตุที่ต่อเนื่องกันได้ อีกทั้งภาคการเคลื่อนไหวหรือผลของ เหตุการณ์โดยถูกต้อง ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่เจริญกว่าขั้นที่แล้ว แต่ก็ยังมีการคิดโดยบุคคลตนเอง เป็นศูนย์กลางคือ ไม่มีความเขาใจจะแยกลักษณะของการรับรู้ที่ได้รับกับการจินตนาการ ในสมอง เนื่องจากเด็กพิจารณาแค่สรุปความ เขาใจช่วยปรากฏการณ์ที่รับรู้ได้ใน ลักษณะเดียว เด็กวัยนี้จะสร้างสิ่งกับต่าง ๆ จากขอมลมากกว่าความคิดเห็นของตนเอง แต่เมื่อ เกิดสิ่งกับของสิ่งใดแล้ว มีขอมลอื่นมาขัดแย้งกับสิ่งกับเดิม เขาจะยืนยันว่าขอสรุป ที่เขามืออยู่เดิมนั้นถูกต้อง และจะพยายามแปลขอมลที่ใดมาใหม่นับให้ เหมาะสมกับภาพ เขาใจของตนเอง โดยจะไม่พิจารณาขอมลใหม่อย่างแท้จริง ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจาก เด็กมีสิ่งกับด้าน เหตุผลแล้ว และคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างตรง เป็น เหตุผลกันในลักษณะ เดียว จะเป็นไปในรูปอื่นไปได้ เขาถือว่าสิ่งกับของ เขาเห็น เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ถาวร และแก ไขไม่ได้ นี่ก็คือลักษณะของการคิดโดยบุคคลตนเอง เป็นศูนย์กลางของ เด็กในขั้นนี้

ลักษณะการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง มีวัยมีเฉพาะ เด็ก เท่านั้น ก็จะเกิดขึ้นกับทุกระดับอายุแมแต่กับผู้ใหญ่ โดยทั่วไปแล้ว เกิดขึ้นในลักษณะที่บุคคล เติบโตหนักกับสถานการณ์ใหม่ที่ไม่เคยประสบมาก่อน จะทำให้บุคคลนั้นสรุปข้อมูลจากประสบการณ์ที่เคยมีมาก่อน บทกวีบางกับทจะที่ผู้ใหญ่กลับไม่มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางแบบเด็ก เช่น เด็กเห็นภาพเสือเด็กกลัว เด็กก็จะหลับตาเพื่อไปใต้ถั่ว เนื่องจากในขณะเด็กหลับตาภาพของ เสือจะใบสามารถ เขามาสู่การรับรู้ได้ เว้นแต่กับผู้ใหญ่บางกับทที่เจ็บป่วย ถ้ามีใครมาพูดเรื่องความตายให้ฟังจะโกรธ เพราะกลัวความตายจะมาถึงตนเอง จึงไม่อยากรับรู้เรื่องความตาย ตนเองจะโตไปกลัว การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง เป็นลักษณะหนึ่งของความคิด เมื่อการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางขั้นหนึ่งหนักไปก็จะมีมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางลักษณะใหม่ เข้ามาแทนที่ และจะมีลำดับขั้นที่ถึงที่ ไม่มีการข้ามขั้น เว้นแต่เกี่ยวกับพัฒนาการในก้านอื่นๆ การลดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางมากหรือน้อย เร็วหรือช้า ขึ้นอยู่กับระดับของสมอง กับการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งทำให้เกิดข้อขัดแย้งระหว่างกัน จะส่งผลให้เกิดความพยายามที่จะหาข้อเท็จจริงในที่สุด (Baldwin. 1967 : 245)

การอบรมเลี้ยงดู

นักจิตวิทยา นักการศึกษาและนักสังคมวิทยา เห็นพ้องกันว่าสถาบันครอบครัว มีกวางสำคัญต่อพัฒนาการของ เด็ก เป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลมากและมีอยู่ตลอดไป ซึ่งมีทั้งผลดีและผลเสีย ทารกเรียนรู้ว่า เมื่อตนร้องไห้ จะบีบหรือบอกคนอื่นว่าอาหารมาให้ ปีกนกอยปกป้องสิ่งที่ขอรบกวนและทำอันตรายแก่ตน ถ้าทารก เกิดมาในครอบครัวที่ไม่ใคร่มีใครให้ความสนใจ ปกป้องปละละเฉย เด็กจะ เกิดความไม่มั่นคงในตนเอง จะมีความไปไว้วางใจกันตามกวาง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อพัฒนาการของ เด็กต่อไป ครอบครัวจะบีบหนาหนักต่อพัฒนาการด้านบุคลิกภาพของ เด็ก การสร้างลักษณะ เฉพาะหรืออุปนิสัยของ เด็กแต่ละคน เกิดจากการ เคียนแบบผู้ใหญ่หรือการที่แสดงพฤติกรรมออกมาแล้วคนอื่นในครอบครัวยอมรับ พอใจ ลักษณะ เช่นนี้ เด็กจะ เรียนรู้และแสดงออก เสมอเพราะว่า

การที่คนอื่นยอมรับนั้น เป็นการได้รับรางวัลอย่างหนึ่งของ เด็ก จนในที่สุดลักษณะ เช่นนี้ กลายเป็นลักษณะ เฉพาะของตนเองไป นอกจากนี้ ประเพณี ความเชื่อ กำนियมใน สังคม การศึกษาและระบบสังคม เป็นสิ่งที่เด็กได้รับถ่ายทอดโดยผ่านทางครอบครัวทั้งสิ้น การถ่ายทอดสิ่งต่างๆที่กล่าวมาแล้วจากครอบครัว(พ่อ แม่)มาสู่เด็กนั้น การ์ดเนอร์ (Gardner. 1964 : 368-371) ได้แสดงให้เห็น เป็นแผนภูมิดัง ภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 แสดงแผนภูมิอิทธิพลของพ่อแม่ที่มีต่อลูก

เมื่อเด็กมีความอยากรู้อยากเห็นและสอบถามจากพ่อแม่ อาจจะเป็นด้านความรู้ เช่น เด็กอยากทราบว่าพระพุทธเจ้าคือใคร ถ้าตอบที่พ่อแม่ให้ไม่ได้ให้เพียง ความรู้ว่าพระพุทธเจ้าคือใคร เท่านั้น ยังให้ความรู้เกี่ยวกับทางศาสนา ทัศนคติของ พ่อแม่และสิ่งกีดขวางศาสนาด้วย ส่วนเด็กก็จะรับมาในรูปของความรู้แล้วจึงถ่ายทอดไป เป็นทัศนคติ ทักษะและความชำนาญ และสิ่งกีดขวางตนเอง

นอกจากนี้เขายังกล่าวถึงความสำคัญของครอบครัว ในลักษณะหน้าที่ของ ครอบครัวซึ่ง เป็นงานที่ครอบครัวกระทำ เพื่อให้ เกิดประโยชน์แก่สมาชิกในครอบครัว ความอบอุ่นและความเจริญเติบโตของสมาชิก แบ่งออกได้เป็น

1. หน้าที่ทาง เศรษฐกิจ คือการหา เงินมาใช้จ่ายเลี้ยงดู สนองความ ต้องการทางคาน อาหาร เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัยและการศึกษา

ซึ่ง เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน

2 กำหนดฐานะของสมาชิกในครอบครัว ล่าถัยฮาวุโส เป็นสิ่งกำหนดบทบาทของสมาชิกในครอบครัว ทุกคนต้องรู้จักหน้าที่และสิทธิของตนที่มีในครอบครัว ก่อน เพื่อที่จะ เป็นพื้นฐานการใช้สิทธิและหน้าที่ในสังคมต่อไป

3 ให้ความรักความอบอุ่นและความมั่นคงปลอดภัย การปลุก เป็นการสนองความต้องการจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ คือ เปิดโอกาสที่จะให้และรับความรัก เด็กจะเกิดแต่ในครอบครัวที่พ่อแม่ทางใจและรับความรักใจพอใจทางอารมณ์แก่กันและกัน มีความสนใจ บิดมคคีร่วกันบะละทางก็ปรารถนาที่จะมีบุตรด้วยกัน เด็กที่เกิดมาจากบิดามารดา เช่นนี้ เหน้ที่จะได้รับความรักและ เอาใจใส่จากบิดามารดาอย่างเต็มที่ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูอย่าง จะส่งผลให้ เกิด ความมั่นคงปลอดภัย เช่น การที่ ได้รับอาหารที่ที่หิว ได้ถูก ได้รับการกอดรัด แล้วยัง ทำให้ เกิด ความไว้วางใจในโลกรอบๆตัว การมีกนเล่นค้าย พกคย ให้ความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดจะทำให้ เกิดความรู้สึกอบอุ่น มั่นคงปลอดภัย ทำให้เกิดความรักเชื่อมั่นในตนเองซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต เกิดที่ขาดความรักความเอาใจใส่จากครอบครัว มักจะก่อปัญหา เพื่อเรียกร้องความสนใจ ซื่อจนา ไม่รักใครและไม่สามารบปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นได้

4 ครอบครัว เป็นแหล่งที่ฝึกฝนหลักพื้นฐานของการ เขาสมาคม การมีทัศนคติกาบิยมของสังคม และระบยสังคบบางๆ

ครอบครัวจะทำหน้าที่ได้ดีเพียงไร ขึ้นอยู่กับบรรยากาศของการอบรมเลี้ยงดูที่แต่ละครอบครัวสร้างขึ้น ทัศนคติของบิดามารดาในเรื่องชีวิตครอบครัว ความประพฤติของบิดามารดาที่ที่ต่อลูก เหล่านี้รวมกันออกมา เป็นบรรยากาศของครอบครัว ซึ่งแบ่งออกได้เป็น

1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย บิดามารดา เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน รับผิดชอบร่วมกันในการอบรมเลี้ยงดูลูก และภารกิจอื่นๆของครอบครัว การตัดสินใจใดๆภายในครอบครัว เกิดขึ้นจากการ เห็นชอบของสมาชิกทุกคน โดยถือเอาความสุขของส่วนรวม เป็นใหญ่ ลูกมีโอกาสใ้ความสามารถอย่างเต็มที่และรับผิดชอบต่อกิจกรรมต่างๆของครอบครัว มีโอกาสหัดคิดริ เริบและตัดสินใจ จากสิ่งทีเล็กไปสู่งานที่ใหญ่

บิดา มารดา สนองความกตเวทิตาพื้นฐานของเด็ก ให้ความรัก กวามเอาใจใส่และให้โอกาสที่จะสมาคมกับเพื่อน เมื่อมีปัญหา เกิดขึ้นทุกคนมีส่วนออกเสียงและให้ความเห็น ซึ่งถ้า เกิดขัดแย้งขึ้น ก็จะมีโอกาสให้แต่ละคนได้โต้ เหตุผลโต้แย้งกัน

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบ เข้มงวด ครอบครัวยุคนี้มีบิดาจะเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นผู้นำเลี้ยงดูครอบครัว มีอำนาจเด็ดขาดภายในครอบครัว ตั้งกฎเกณฑ์ให้ลูกปฏิบัติตามป็นสิทธิต่างๆ จะจัดการกับสมาชิกทุกคนในครอบครัวตามที่ตนเองปรารถนา การตัดสินใจใดๆ ของครอบครัวลูกไม่มีสิทธิออกเสียงควย ความต้องการ ของลูกไม่ได้รับการตอบสนองเสมอไป บิดา มารดาไม่แสดงความรักใคร่ต่อบุตร ความเอาใจใส่ต่อกันมีน้อย ทุกคนปฏิบัติตามภารกิจของครอบครัวตามหน้าที่ ลูกไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนไกลบ้าน ผลของการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ลูกมักจะขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบิดา มารดา ทำให้เด็กขาดความกตเวทิตา เรียบ ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ซึ่งอายุไปเป็นตัวของตัวเอง ขาดความอบอุ่นความมั่นคงปลอดภัย ไปความรุนแรงตัดสินใจด้วยตนเองในบางเรื่อง เพราะไม่เคยได้รับการฝึกตัดสินใจมาก่อนด้วยตัวเอง

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้ บิดา มารดาต่างแยกไปกระเจทาง ตามความเห็นชอบของตน บิดา มารดาไปสนใจในกันและกันและไม่สนใจในลูกเท่าที่ควร บิดา มารดา เชื่อว่า "เด็กจะดีก็ตัวเอง จะชั่วก็ชั่วเอง" ทำให้คิดว่าตนเองไปคอยรับผิดชอบในการอบรมสั่งสอนลูกให้ประพฤติในสิ่งที่ดีควรประพฤติ เวลาเกิดปัญหา เฉพาะหน้าขึ้นกับลูกก็ไม่ช่วยให้ลูกดูว่าอะไรควรทำไม่ควรทำอย่างไร เพราะเหตุใด ถ้าเด็กโตขึ้นแล้วเสียคนก็จะถือว่า เป็นกรรมของเด็กเอง บิดา มารดา มักจะใจอำนาจรุนแรงกับ เด็กทำโทษโดยปราศจาก เหตุผลและใช้อารมณ์ เด็กที่เกิดมาในบรรยากาศเช่นนี้ จะรู้สึกขาดความรักความอบอุ่นจากบิดา มารดา มักจะมองโลกใบนี้ร้าย ไม่ไว้วางใจคนอื่น ไม่มีโอกาสได้เรียนรู้หรือรับการฝึกฝนใหม่ कुछธรรม ขาดความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ (สมาคม เภรชูกาศกรแห่งประเทศไทย 2518

: 82-85) *

✓ ลักษณะต่างๆที่มีภาวการอบรมเลี้ยงดูลูก ย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของลูกที่แสดงออกมาและจะ เป็นลักษณะ เฉพาะตัวของแต่ละคนซึ่ง เคโซ ชวนานนท์

(เคโซ สวานานท์ 2516 : 67-68) โลกกล่าวถึงลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของบิกามารคาที่มีกตัญญู ในลักษณะต่างๆซึ่งจะมีผลกระทบกระเพื่อมต่อบุคลิกภาพของลูกในอนาคตคือ บิกามารคาที่ไม่เอาใจใส่ลูก ย่อมทำให้ลูกมีความรู้สึกไปตลอดกับทางอารมณ์ รู้สึกว่าเหวไม่มั่นคงและจะส่งผลให้ลูกมีพฤติกรรมที่ออกมาในรูปปฏิเสธ เป็นคนที่ขาดความรักและยังให้ความรักกับใครๆเป็นอึกถาย ส่วนบิกามารคาที่ให้ความปกป้องคุ้มครองคอยการบังคับยอก่อคำสั่งยอกตลอดเวลา จะทำให้ลูกขาดความกตัญญู เริ่มขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีแนวโน้มว่าจะคงพึ่งพาผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา แต่บิกามารคาที่ไร้ระเบียบวินัยอย่างเกรงยอมทำให้ลูกมีลักษณะลงโทษตัวเอง บิกามารคาที่ทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำหรือหย่าร้างกัน ลูกจะมีความกระวนกระวายใจ มีความเครียด มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยและไขว่คว้าใจในตัวเอง มองโลกในแง่ร้ายขาดแบบฉบับในการเสริมสร้างลักษณะของตน

การอบรมเลี้ยงดูอีกแบบหนึ่งที่มีบิกามารคาให้ความรักและความกตัญญู ครอบงำมากเกินไป ซึ่งแทนที่จะเป็นผลดีกลับเป็นผลเสียกับลูก แบบออก เป็นสองลักษณะคือ ลักษณะแรก ① การบารการรักและตามใจลูกไปเสียทุกอย่าง ลูกต้องการอะไรต้องคอยจัดหาให้ ไม่เคยลงโทษลูกแม้ว่าจะทำผิดหรือเพียงแต่ขาดโทษ เอาใจแต่ไม่เคยลงโทษ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้ จะเป็นเด็กที่ร้นผิดปกติโดยไปทำนึ่งถึงความเสียหายของผู้อื่น เห็นแก่ตัว ขอบสนุกโดยการแก่งผู้อื่น อีกลักษณะหนึ่งคือ ② การที่มีบิกามารคาไม่ปล่อยให้ลูกทำอะไรด้วยตนเองเลย บิกามารคาจะทำแทนทุกอย่างหรือคอยบงการให้ลูกทำตาม เนื่องจากเกรงว่าลูกของตนจะได้รับบาดเจ็บหรืออันตราย มองลูกในลักษณะที่ยังเป็นเด็กอยู่ตลอดเวลา เด็กประเภทนี้จะมีบุคลิกลักษณะเป็นผู้ตาม เป็นคนสงบ เสงี่ยมอยู่ในโอวาท เมื่อเผชิญกับปัญหาหรือสถานการณ์ที่ยุ่งยากก็จะหนี มีความรู้สึกคอย ไม่มีความสามารถในการปรับตัวให้เท่ากับ เพื่อนที่โรงเรียนได้ (จำเนียรกันธ เสวี 2511 : 168-169) ซึ่งจะหมายถึง ทรพีต และ จรรจา สุวรรณหัตถ์ (ละม้ายมาถ ทรพีต และ จรรจา สุวรรณหัตถ์ 2510 : ๙8) ก็มีความเห็นทำนองเดียวกันว่า เด็กที่มีบิกามารคาให้ความคุ้มครองมากเกินไป กอถควมคุมและป้องกันไม่ให้ลูกมีอิสระภาพทั้งทางกายและใจ ลูกจึงมักเป็นคนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง กอถแจะพึ่งพาคนอื่นเสมอ ผลที่ตามมาคือขาดความกล้าที่จะเผชิญอุปสรรคหรืองานที่ลำบาก

การอบรมเลี้ยงดูนอกจากมีผลทางบุคลิกภาพของ เด็กแล้ว ยังส่งผลไปถึงระบบการทำงานของสมอง ทั้งความคิดสร้างสรรค์ ความอยากรู้อยากเห็นอีกด้วย บิคามารคาที่อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ก่อให้เกิดความรัก เคารพในสิทธิของลูก ใฝ่หาความเท่าเทียมกันของสมาชิกในครอบครัว ลักษณะการอบรมเช่นนี้จะทำให้เด็กมีความกระตือรือร้นและมีความคิดสร้างสรรค์ (Hurlock, 1955 : 433-435) และเด็กที่ได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา จะมีความอยากรู้อยากเห็น มีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ (Cronbach, 1963 : 243) ดัน แพเพอร์ (ดัน แพเพอร์ 2517 : 71) ใฝ่หาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความคิดสร้างสรรค์ พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีความคิดสร้างสรรค์สูง ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งและใฝ่หาความคุ้มครองจนเกินไป ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพียงแต่มีแนวโน้มไปทางลบ และจากงานวิจัยของถวิล ธาราโพจน์ (ถวิล ธาราโพจน์ 2520 : 66) ทราบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่จนเกินไป จะมีความสามารถศึกษา เหตุผลสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

จากที่กล่าวมาแล้วจะ เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดู มีความสำคัญต่อการพัฒนาการทางกายภาพ บุคลิกภาพ และด้านสติปัญญาของเด็ก ผลของการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่มีประสิทธิภาพจะทำให้ลูกมีความมั่นใจในตนเอง มีอารมณ์มั่นคง รู้จักคิดอย่างสร้างสรรค์ มีความกิริยาเริ่ม มีความสามารถที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของบิดามารดาในเรื่องวินัยของลูก จะบ่งชี้แนวทางที่จะให้ลูกจะปฏิบัติอย่างไร ถ้าบิดามารดาที่มีความขัดแย้งกัน ลูกจะรู้สึกสับสนไม่รู้ว่า จะปฏิบัติอย่างไร การโกรธ เกือบทะเลาะวิวาทระหว่างบิดามารดาทำให้ลูกขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นคง อาจจะทำให้พ่อแม่จะไปรักคนอื่น บิดามารดาที่มีความเข้าใจลูก เข้าใจว่าลูกต้องการอะไร กระตุ้นความต้องการในรูปลักษณะใด สิ่งใดที่สนับสนุนหรือขัดขวางพัฒนาการของเด็ก สิ่งเหล่านี้ถ้าบิดามารดาที่มีอยู่ในตนเอง ลูกๆ จึง เกิดมาซิกหนึ่งของสังคมก็จะ เป็นบุคคลที่มีคุณภาพและประโยชน์แก่สังคมในที่สุด

การยอมรับของ เพื่อน

ลักษณะสำคัญของงานวิจัยอย่างหนึ่งคือมนุษย์เป็นสัตว์สังคม อยู่รวมกัน เป็นกลุ่ม เป็นก๊ก เป็นเหล่า มีภาวะสัมพันธ์ซึ่งกันและกันภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม ดังนั้นจึงหลีกเลี่ยงไปไหนที่บุคคลอื่นจะไป เขามา เกี่ยวของ เริ่มตั้งแต่คลอดทารกได้รับการดูแล เอาใจใส่จากมารดาและสมาชิกในครอบครัว เป็นการปูพื้นฐานของการมีภาวะสัมพันธ์ กับคนอื่นภายหลังของครอบครัว โดยเฉพาะ เพื่อนรุ่นเดียวกัน ถ้าเด็กปีความสนิทสนมต่อผู้ใหญ่ มากก็จะมีความรู้สึกปลอดภัย และ เขาก็จะนำแนวทางในการ เข้าสังคมกับผู้ใหญ่มาเป็น แนวทาง เขาสังคมกับ เด็กอื่นควยความ เชื่อมั่นและมั่นคง

อันดับแรกของพัฒนาการด้านสังคมคือ การที่ทารกยิ้มกับคนอื่น เมื่อทารก อายุได้ 1 เดือนจะจับตามองที่ใบหน้าของมารดาแล้วยิ้มและจะยิ้มให้กับทุกคน แปลว่า จะเป็นใบหน้าที่แปลกออกไปก็ตาม และจะไคยิ้มรับคอนหรือนม ทารกยังไม่ยามารถแยก นำเสียงออกไคว เสียงไคที่เป็นมิตรหรือเสียงไคที่เป็นศัตรูนอกจากเสียงที่ดังจนตกใจ สำหรับความสนใจ เด็กอื่น ขณะทีเด็กอายุ 6 เดือนยังไปมีความสนใจต่อเด็กอื่นคิดว่าเป็น เพียงสิ่งแวดลอมหนึ่ง เท่านั้น พอหลังจากนั้น เด็กจึง เริ่มให้ความสนใจแก่ เป็นวง เวลาสั้นๆ เช่น เมื่อไคยื่นเสียงร้องให้จากเด็กอื่น เมื่ออายุประมาณ 9-14 เดือน เด็กจะ เลือก เลนของ เคนบางคนกว่า เคนกับ เด็กอื่นและ เมื่อ เคนอุทเทาร์กจะผลัด เด็กอื่นออกไป จนกระทั่งอายุได้ 2 ปี เด็กบางคนมีความสนใจที่จะ เล่นกับ เพื่อน เด็กจะมีความรู้สึก ไม่พอใจทันทีที่มารดาหรือผู้ใหญ่ แยก เขาออกมาจาก เพื่อน แต่การ แลก เปลี่ยนและการให้ และการ เป็นผู้รับยังมีน้อย เมื่อเด็กกำลัง เคนของ เคนอยู่ เขาจะชวน เด็กอื่น เคนของ เคนนั้นควยแต่ก็ เป็นบางกราว ในบางครั้งก็ ไม่อยากให้ เด็กอื่น เคนควยและพยายามก็คักัน ออกไป ลักษณะ เชนนี้ เป็นจุด เริ่มคนของการมีพฤติกรรมกลุ่ม (Jersild, 1975 : 245-247)

เพียเจท์ไคศึกษาพัฒนาการทางสังคมของชีวิตมนุษย์ และแบ่งพัฒนาการออก เป็น สามระยะก็อ (จิตรา วสุวานิช และคณะ 2519 : 110-111)

ระยะที่ 1 เป็นระยะที่คนเราถนัดตัวเอง เป็นศูนย์กลางของความสำคัญ เด็ก จะถนัดเอาตัว เคน เป็นจุด เคน จะ เปรียบ เทียบอะไรก็ เอาตัว เคน เป็นที่ตั้ง พุคแต่ เรือง

ของตัวเอง ไม่ยอมเข้าใจว่าที่ตนเองพูดไปนั้นคนอื่นจะเข้าใจ เหมือนที่ตนเองเข้าใจ หรือไม่ การถือตัวเอง เป็นศูนย์กลางของความสำคัญนี้เป็นระยะแรกของพัฒนาการทางสังคม เป็นระยะที่เด็กมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับครอบครัว วงสังคมของเด็กยังอยู่เฉพาะแคบๆ

ระยะที่ 2 เป็นระยะที่เด็กพยายามเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ในสังคมที่แท้จริง เด็กจะคอยๆลดการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางลงไป และเริ่มเข้าใจว่าในสังคมที่แท้จริงนั้นจะต้องมีการติดต่อซึ่งกันและกัน ระยะนี้เริ่มตั้งแต่วัยเด็ก เข้าโรงเรียนเป็นต้นไป ความเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ จะเปลี่ยนแปลงอย่างมากระหว่างอายุ 6-12 ขวบ โลกของเด็กขยายออกไปมากขึ้นทุกที ความสัมพันธ์ใกล้ชิดจะไม่จำกัดอยู่เฉพาะแต่บิดามารดา แต่จะขยายออกไปสู่เพื่อนฝูง ครูและบุคคลใกล้ชิดอื่นๆ ความเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระยะนี้ จะเป็นเกราะมือของอนาคตชีวิตในสังคมของเด็กภายหลัง

ระยะที่ 3 เป็นระยะที่เด็กเกิดการยอมรับนับถือระหว่างกัน เป็นการพัฒนาขั้นสุดยอดของชีวิตสังคม มีการยอมรับนับถือผู้อื่นว่า มีความสำคัญเท่าๆกัน มีการยอมรับในการเป็นสมาชิกของสังคมเหมือนกัน ยอมรับในความบกพร่องเห็นของผู้อื่น แทนที่จะพึ่งแต่ความบกพร่องเห็นของตัวเอง เป็นหลักแต่อย่าง เดียว เด็กระยะนี้มีความต้องการที่จะกระทำกิจกรรมร่วมกับหมู่คณะ

ความสำเร็จทางสังคมในวัยเด็กจะเป็นเกราะที่กำหนดว่า ต่อไปเด็กจะมีความสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกใดดี เพียงใด เด็กเล็กๆจะมีความพอใจที่ได้ใกล้ชิดกับผู้ใหญ่ แต่เมื่อโตขึ้นเด็กจะเริ่มเมื่อหนายทอดการที่มีผู้ใหญ่คอย เล่นด้วย ต้องการเล่นกับเด็กด้วยกันมากกว่า ดังนั้นในระยะนี้เพื่อนจึง เข้ามามีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด ออซบุเบิล (Ausuble. 1970 : 326-327) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อเด็ก

1 ในวัฒนธรรมของทุกสังคมจะมีสถานะทางสังคมอย่างมากมาย ไม่มีขอบเขต เด็กจะต้องพยายามค้นหาสถานะของตนเอง ซึ่งแรกสุดโคบายาจากครอบครัว ก้าวเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว ในขณะที่เด็กก้าวจากครอบครัวออกมาสู่โลกภายนอก เขาจำเป็นที่จะต้องมีสถานะในสังคมอีกด้วย โคบายาจากการเลียนแบบการเล่นรวมกันกับเพื่อน

2. กลุ่มเพื่อน เป็นที่รวมของกานิยมและมาตรฐานทางสังคม เบื้องต้น เอาไว้ เพื่อนจะทำให้ความสำคัญของกรอบกว้างลงลงไป จุดสนใจของเด็กมาอยู่ที่กลุ่มเพื่อน การ เป็นที่ยอมรับของ เพื่อน เป็นที่ต้องการของเด็กทุกคน เด็กแต่ละกลุ่มจะมีข้อกำหนดในกลุ่มของตนที่สมาชิกในกลุ่มต้องปฏิบัติตาม และ เด็กจะรู้สึกไม่มั่นคงถ้าตนเองต่างไปจากคนอื่นในกลุ่ม เด็กจึงกระทำตามมาตรฐานของกลุ่มเพื่อความพึงพอใจ นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังมีอิทธิพลทางด้านการเจริญธรรมของเด็ก เด็กต้อง เรียนรู้ว่า ในสังคมของคนที่โลก เป็นสิ่งที่ เหมาะสมกับ เพศ อายุ สิ่ง เหล่านี้ เป็นข้อตกลงของ เพื่อนในการ เข้าสมาคม ทั่วๆไป

นอกจากนี้ความชำนาญในการ เข้าสังคมหลายอย่าง เด็กได้ เรียนรู้มาจากกลุ่ม เพื่อน เมื่อเด็กสนองตอบเพื่อนออกไป พฤติกรรมที่ได้รับตอบจากเพื่อนที่ดี จะทำให้ เป็นบุคลิกลักษณะพื้นฐานของเด็ก อิทธิพลของ เพื่อนจะมีต่อ การ เข้าสังคมของเด็ก การ เล่นแบบ การ เกื้อหนุน การที่เด็กได้รับการยอมรับจากเพื่อน เป็นรางวัลอย่างหนึ่ง เด็กจะ เรียนรู้ว่า จะกระทำอย่างไรจึง เป็นที่ยอมรับของ เพื่อน ทำให้เขามีอุปนิสัยของตน ขึ้นมาตามลักษณะพฤติกรรมที่แสดง ออกมาแล้ว เพื่อนยอมรับ (Watson. 1965 : 556-557) อ้างอิงมาจาก Martin and Stendler (1953) การ กอน (Gardon. 1975 : 179-180) ให้ความ เห็น เพิ่ม เกียวกับหน้าที่ของกลุ่มเพื่อนว่า เพื่อน เป็นสิ่งที่กำหนดการยอมรับ การ เป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นสิ่งที่เตรียมสถานการณ์เพื่อกระตุ้นให้เด็กมุ่งไปสู่ความสำเร็จ อีกอย่างหนึ่ง กลุ่มเพื่อน เป็นที่โตมาของวัฒนธรรม มาตรฐานทางสังคมของเด็ก ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นคานิยมของผู้ใหญ่

การที่บุคคลจะ เข้าสังคมได้หรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับ 2 สิ่ง คือ (ประเสริฐ ตันสกุล 2517 : 156-171)

1. มีลักษณะพฤติกรรมที่เหมาะสม ตามแนวที่สังคมยอมรับ
2. บทบาทในสังคม คือแบบแผนพฤติกรรมที่ยึดถือปฏิบัติ เป็นธรรมเนียมในสังคม ซึ่งแต่ละสังคมไม่เหมือนกัน บทบาทของพ่อ แม่ ลูก ครู นักเรียน บทบาทเหล่านี้ กำหนดขึ้น เป็นมาตรฐานสำหรับสมาชิกในสังคม การปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมกับบทบาทที่กำหนด จะทำให้เกิดปัญหาทางการปรับตัว เข้ากับสังคม

เมื่อเด็กเข้าสังคมก็ย่อมมีการติดต่อกับผู้อื่นหรือมีส่วนร่วมในกลุ่ม เรียกว่า เป็นพฤติกรรมทางสังคม ในวัยเด็กก่อน เขาเรียนจะมีพฤติกรรมทางสังคมที่เป็นพื้นฐาน ในการปรับตัวเข้ากับสังคม ซึ่งจิตรา วสุวานิช (จิตรา วสุวานิช 2519 : 101-105) อธิบายถึงพฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยก่อน เขา เรียนว่ามี

1 ความร่วมมือ ในวัยเด็กเล็กยังมีความร่วมมือกันน้อยมาก เพราะเด็กเล็กมักนึกถึงตัวเอง เป็นสำคัญ ชอบทะเลาะวิวาทวิ่งเล่นกับเด็กอื่นไ้ไม่นาน แม้มกับผู้ใหญ่เด็กก็ให้ความร่วมมือกันน้อยมาก เพราะผู้ใหญ่รักและตามใจ อายุ 3 ขวบ เด็กจึงจะเล่นและร่วมมือกับคนอื่นได้ ให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆมากขึ้น เป็นเวลานานขึ้นตามลำดับ ในระยะที่เด็กเริ่มให้ความร่วมมือนี้เป็นระยะสำคัญ สำหรับการปลูกฝังพฤติกรรมทางสังคมครั้งนี้ได้เกิดขึ้นกับเด็ก เพื่อประโยชน์ต่อการเขารวมกลุ่มกับผู้อื่นได้ คั้งนั้นถ้าเด็กได้รับการฝึกให้รู้จักสร้างมิตรภาพที่ดีกับเด็กอื่น แบบดอยที่ดอบอาศัยกัน และเข้าใจซึ่งกันและกันแน่นแฟ้นขึ้น เพียงใด ก็จะช่วยให้เด็กเล่นและร่วมมือร่วมกับเด็กอื่นได้ก็เท่านั้น

2 การเป็นผู้นำ เด็กที่มีลักษณะเป็นผู้นำในวัยนี้มักจะมีรูปร่างใหญ่โต ปรีดถิปัญญาสูงและมีอายุมากกว่าคนอื่นในกลุ่ม การปรีดถิปัญญาสูงและอายุมากทำให้สามารถออกความเห็นและแนะนำการ เล่นกับ เด็กอื่นได้ เด็กอื่นก็ยินดีทำตาม เพราะตึกนิสัย เชื่อคำแนะนำของผู้ใหญ่ ผู้นำในวัยนี้มักเกรี้ยวกราดไปกอยคางถึงความต้องการของผู้อื่น ชอบบังคับผู้อื่นให้ปฏิบัติตามที่ตนต้องการ

3 การทะเลาะวิวาท สาเหตุส่วนใหญ่มาจากจิตใจ เรื่องการเล่น แย่งชิงของเล่น เนื่องจากเด็กขาดประสบการณ์ในการเล่นกับผู้อื่น ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องของสิทธิของผู้อื่น อย่างไรก็ตามการทะเลาะวิวาทจะมีน้อยแต่เกิดในระยะสั้น ในช่วงอายุ 3 ขวบ เด็กจะมีการทะเลาะวิวาทกันมากที่สุด เมื่อเจริญวัยขึ้นเด็กจะค่อยๆ เรียนรู้และรู้จักปรับตัวต่อกับคนอื่นและสังคมที่ขึ้น การทะเลาะวิวาทจึงลดลงทั้งความถี่และความรุนแรง

4 การก้าวร้าว ปกติเกิดกับเด็กอายุ 2-3 ขวบและค่อยๆทวีขึ้นในระหว่างอายุ 3-4 ขวบ สาเหตุของการก้าวร้าวเกิดจากผู้ใหญ่ใช้วินัยอย่างเข้มงวดในการปกครอง

เด็กแต่ละคนจะแสดงอาการที่ต่างกัน ในรูปแบบต่างกัน บางคนแสดงออกในรูปท่าอะไรตรงข้ามกับสิ่งที่ต้องการในท่า บางคนแสดงออกเป็นท่าพูดที่วอกแวกและก้าวร้าว บางคนทำเป็นไม่สนใจ ซึ่งก็สุดแล้วแต่ความมากน้อยของการที่โกรธ อย่างไรก็ตามเด็กที่ปรับตัวได้ก็จะรู้จะโอนอ่อนต่อความปรารถนาของผู้อื่น ในที่สุดก็จะร่วมมือและวางายขึ้น

5 การยอมรับของสังคม ในระยะแรกของวัย เด็กความเห็นชอบและการยอมรับของผู้ใหญ่ มีความสำคัญมากกว่าที่ได้รับจากเด็กด้วยกัน แต่ในระยะต่อมา เมื่อเด็กสนใจเพื่อน เล่นมากขึ้นและชอบ เล่น เป็นกลุ่มมากกว่า เล่นคนเดียว การชมเชยเพื่อนจึงเป็นสิ่งจำเป็นมาก การได้รับการยอมรับ เห็นชอบจากเพื่อนกลายเป็นมีความสำคัญกว่าการได้รับจากผู้ใหญ่ การได้รับการยอมรับจากเพื่อน เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เด็กมีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับต่อไป

ในวัยเด็กการยอมรับของเพื่อน เป็นสิ่งสำคัญที่สุด หลังจากอายุ 3 ขวบไป เด็กจะใช้เวลาศึกษากันมากขึ้น นานขึ้น เด็กบางคนชอบ เล่นกับ เด็กที่โตกว่าแต่ที่กล่าวถึงคือเด็กไม่ชอบ เล่นหรืออยู่คนเดียว การเข้าร่วมกับ เด็กอื่นบางคนนั้นมักจะมีทัศนคติเหมือนกัน ร่วมมือกัน มากกว่าที่จะมีการแข่งขันหรือเป็นศัตรูกัน เพื่อนในวัยเดียวกันจะมีสวนหัน เหนแนวพัฒนาการทางสังคมของ เด็กได้เป็นอันมาก บางครั้ง เด็กได้รับการยอมรับจากเพื่อน บางครั้งก็ได้รับการปฏิเสธ ความรู้สึกของ เด็กที่ได้รับการปฏิเสธหรือหัวเราะเยาะจากเพื่อน เขาจะเกิดความเสียใจอย่างมาก อาจจะทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่มุ่งร้ายกับคนอื่น โดยเฉพาะที่ปลุกปั่นไม่เหมือนตนเอง หรือคนที่ เป็นคนที่ เพราะ เขาคิดว่าคนอื่นมอง เขา เป็นคนไม่ดี ไม่เป็นที่ต้องการของสังคม อิทธิพลที่มีต่อการเข้าร่วมสังคมของเด็กมี เพศ เศรษฐกิจจะปรับตัว เขาก็มีสังคมใกล้เคียงว่า เด็กชาย สติปัญญา เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะปรับตัวได้ดีกว่า เด็กที่มีสติปัญญาต่ำ ความสมบูรณ์ทางร่างกาย รูปร่างหน้าตา พื้นฐานทางครอบครัวและการมีโอกาสที่จะ เขาไปรวมกลุ่มของสังคม สิ่งเหล่านี้ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับของ เพื่อน (Hurlock. 1956 : 312-321) พฤติกรรมที่ทำให้เด็กไม่เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนได้แก่ การแสดงความก้าวร้าวต่อนอื่น ชอบแสดงอำนาจ ยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางซึ่ง เป็น เด็กที่มาจาก

ครอบครัวที่พ่อแม่เอาใจจนเกินไป และพฤติกรรมที่เด็กไม่ยอมเข้าไปร่วมกับเด็กอื่น เป็นเด็กที่อาย ร่างกายอ่อนแอ เชื่องช้าและไขว่คว้าคนอื่นรอบข้าง มีพฤติกรรมที่ถอยหนี ชอบเล่นอยู่กับเดี่ยว (Gardon. 1975 : 346-347)

สมมติฐานในการวิจัย

- 1 เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทต่างกัน
- 2 เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่ต่างกัน
- 3 เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนต่างกัน
- 4 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทต่างกัน
- 5 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่ต่างกัน
- 6 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนต่างกัน
- 7 เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทต่างกัน
- 8 เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่ต่างกัน
- 9 เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ เด็กนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลและประถมศึกษา อายุระหว่าง 4-9 ปี โดยมีวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. สุ่มโดยวิธีจับฉลาก เพื่อเลือกเขตตัวแทนที่ตั้งของโรงเรียน จากเขตต่างๆที่มีอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 24 เขต สุ่มได้เขตพระโขนง

2. สุ่มโรงเรียนที่มีการสอนทั้งระดับอนุบาลและประถมศึกษา ที่ตั้งอยู่ในเขตพระโขนงมา 2 โรงเรียน สุ่มได้โรงเรียนอนุบาลพิบูลย์เวชม์และโรงเรียนอนุบาลสมปรารถนา

3. ในแต่ละโรงเรียนที่สุ่มมาได้ แบ่งนักเรียนออกเป็น 5 ระดับอายุตามอายุในบัญชีเรียกชื่อประจำเดือนมกราคม 2522 คือ

อายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี

อายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี

อายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี

อายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี

อายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เมื่อแบ่งนักเรียนตามระดับอายุแล้ว สุ่มโดยวิธีจับฉลากจากระดับอายุละ 10 คน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจะได้โรงเรียนละ 50 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลของการศึกษาคั้งนี้มี 3 ชนิดคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดู แบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับของเพื่อน และ

เครื่องปัดทดสอบการคิดโดยบุคคลตนเอง เป็นศูนย์กลางดำเนินการจำแนกประเภท การมอง
วัตถุในแง่ที่ จะจำนวน กังมีรายละเอียดดังนี้

1 แบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดู แบบสอบถามฉบับนี้ดัดแปลงมา
จากแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูของชูศรี หลักเพชร (ชูศรี สัจักเพชร 2515 :
ภาคผนวก) จากการศึกษาเดิมมา เป็นสอบถามปิกามารคาหรือผู้ปกครอง

1.1 ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดประมาณค่า
5 ตัว เลือก คือ จริง ที่สุด ก่อน ข้าง จริง ปาน กลาง ไม่ ค่อย จริง ไม่ จริง เลย
สอบถามเกี่ยวกับลักษณะการยอมรับเลี้ยงดูที่ปิกามารคาหรือผู้ปกครองมีต่อเด็ก แยกออก
เป็น 3 ประเภทคือ การยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การยอมรับเลี้ยงดูแบบเข้มงวด
และการยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สลับชวกันไปแบบละ 15 ข้อ รวมทั้งสิ้น
45 ข้อ ดังตัวอย่างที่แสดง

แสดงตัวอย่างแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดู

ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ปานกลาง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย
1 เมื่อลูกรีเว่ทำงานอะไรท่านจะ คอยให้กำลังใจและคำแนะนำ	✓				
2 สิ่งของเครื่องใช้ของลูก ท่านจะ เป็นกัน เลือกลงซื้อให้ตามที่ท่าน เห็นดี เท่านั้น			✓		
3 เวลาลูกเจ็บป่วย ท่านไม่ค่อยมี เวลาดูแลแต่ก็ให้อาบน้ำและแทน					✓

เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามในแต่ละข้อ ให้คะแนนดังนี้
เมื่อตอบข้อว่าจริงที่สุดให้ 5 คะแนน เมื่อตอบข้อว่าค่อนข้างจริงให้ 4 คะแนน
เมื่อตอบข้อว่าปานกลางให้ 3 คะแนน เมื่อตอบข้อว่าไม่ค่อยจริงให้ 2 คะแนน

และเมื่อตอบชองว่าไม่จริงเลยให้ 1 คะแนน

1.2 การวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นรายชอ นำแบบสอบถามในชอ 1.1 ให้บิดาบารคาหรือผู้ปกครองที่มีเด็กอายุ 4-9 ปีอยู่ในความปกครอง จำนวนทั้งสิ้น 80 คน และนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์เป็น รายชอ ดังนี้

1.2.1 แบ่งคะแนนแบบสอบถามแต่ละประ เภทออก เป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ได้คะแนนสูงและกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ กลุ่มละประมาณ 27 %

1.2.2 หากากะแนนเฉลี่ยของแต่ละชอ ของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ นำมา เปรียบ เทียบความแตกต่างโดยใช้ t-test (เจริญ วันหลักชดท 2519 : 58) เลือกเฉพาะชอที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทำให้ได้แบบทดสอบการยอมรับเลี้ยงดูแต่ละแบบจำนวน 15 ชอ รวมทั้งสิ้น 45 ชอ

1.2.3 หากากความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม นำแบบสอบถาม ในชอ 1.2.2 แต่ละแบบมาหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร Coefficient Alpha (อนันต์ ศรีโสภ 2520 : 55-56) ได้ความเชื่อมั่นดังนี้ การยอมรับเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย .852 การยอมรับเลี้ยงดูแบบ เข้มงวด .734 การยอมรับเลี้ยงดูแบบ ปลอปปละละเลย .765 นำความเชื่อมั่นของการยอมรับเลี้ยงดูทั้งสามแบบมาหาความ เชื่อมั่นรวมทั้งฉบับโดยใช้สูตรของ Fisher's (ลวน สายยท และ อังคณา ศันภัทรกันานนท์ 2515 : 228) ได้ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ .795 ซึ่งมีความเชื่อมั่นพอที่ใช้ เป็นแบบสอบถามได้ *

2 แบบสอบถามการยอมรับของเพื่อน คำเนนการสร้างโดยมีวิธีดังนี้

2.1 ศึกษา เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับและไม่ยอมรับของ เพื่อน

2.2 ใ้ครูที่สอนในระดับอนุบาลและประถมศีกษา 30 คน เขียนพฤติกรรม ของ เด็กที่ เพื่อนยอมรับและไม่ยอมรับ

2.3 จากชอ 2.1 และ 2.2 นำมาจัดประ เภทของพฤติกรรม สร้างนียมปฏิบัติกาและออกแบบสอบถาม ตามนียมปฏิบัติกาแต่ละชอได้ทั้งสิ้น 30 ชอ แล้วนำแบบสอบถามที่ได้ไปใ้ครูที่สอนระดับอนุบาลและประถมศีกษา 30 คน พิจารณา ว่าคำถามเหมาะสมหรือไม่ และคัดเลือกรอกเหลือ 24 ชอ

2.4 ลักษณะของแบบสอบถาม มีตัวเลือก 2 ตัว เลือกคือ ตอบรับ กับตอบปฏิเสธ ถ้าตอบรับให้เขียน เกรี่งหมาย ✓ ถ้าตอบปฏิเสธให้เขียน เกรี่งหมาย ✗ ดังตัวอย่าง

✓ นักเรียนมักจะแย่งของ เล่นกับ เพื่อน

✗ เพื่อนทุกคนในห้องรักนักเรียน

แบบสอบถามการยอมรับของ เกื่อนนี้ มีตั้งไว้ให้เด็กตอบรับและตอบปฏิเสธสลับซอกันไป ดังนั้นจึงใ้โ้คะแนนี้ สำหรับในข้อก็ ถ้า เด็กตอบรับ โ้คะแน 0 ตอบปฏิเสธโ้คะแน .1 ส่วนขล่ ถ้า เด็กตอบรับโ้คะแน 1 ตอบปฏิเสธโ้คะแน 0

2.5 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม นำแบบสอบถามในข้อ 2.3 ไปตามเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง อายุ 4-9 ปีจำนวน ๙๖ คน แบ่งคะแนนที่โ้คะออก เป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่โ้คะแนสูงและกลุ่มที่โ้คะแนต่ำ กลุ่มละประมาณ 27 % นำคะแนนเฉลี่ยแต่ละขอของทั้งของลุ่มมา เปรียบ เทียบกัน โดยใช้ t-test (เจริญ วันพลักขณา 2519 : 58) เลือก เฉพาะข้อที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยแบบสอบถามทั้ง ๒๐ ข้อ

2.6 การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธี Kuder-Richardson 20 (K-R 20) (อนันต์ ศรีโ้สภา 2520 : 54-55) ได้ค่าความเชื่อมั่น .782 ซึ่งมีความ เชื่อมั่นพอที่จะใช้ เป็นแบบสอบถามได้

3 เครื่องมือวัดการคิดโดยย่ักตนเอง เป็นเกณฑ์กลางค่านการจำแนกประเภทแยกออก เป็นสองกลุ่มคือ

3.1 ประเภทลักษณะรูปทรง เรขาคณิต มีควยกันตามชุด

ชุดแรก จำแนกประเภทของวัตถุที่มีลักษณะ เหมือนลักษณะ เกียว เครื่องมือประกอบควย แขนไม้วงกลมสีขา 2 แขน ๒ แขน ๒ แขน มีเส้นผ่าศูนย์กลางยาว 3 นิ้ว

ชุดที่สอง จำแนกประเภทของวัตถุที่มีลักษณะเหมือนกันสองลักษณะ เครื่องมือประกอบควย แผ่นไม้วงกลมสีขาว 1 แผ่นและสีแคง 1 แผ่น แผ่นไม้สี่เหลี่ยมจตุรัสสีขาว 1 แผ่นและสีแคง 1 แผ่น (กานของสีเหลี่ยมจตุรัสและ เณผากุณย์กกลางของวงกลมยาว 3 นิ้ว)

ชุดที่สาม จำแนกประเภทของวัตถุที่มีลักษณะเหมือนกันสามลักษณะ เครื่องมือประกอบควย แผ่นไม้วงกลมใหญ่สีขาว 1 แผ่นและวงกลมเล็ก 1 แผ่น แผ่นไม้สี่เหลี่ยมจตุรัสใหญ่สีแคง 1 แผ่นและสีเหลี่ยมจตุรัสเล็กสีขาว 1 แผ่น (กานของสีเหลี่ยมจตุรัสและ เณผากุณย์กกลางของวงกลมใหญ่ยาว 6 นิ้ว กานของสีเหลี่ยมจตุรัสและ เณผากุณย์กกลางของวงกลมเล็กยาว 3 นิ้ว)

3.2 ประเภทรูปร่างวัตถุต่างๆไปมีความซุก วัตถุในลักษณะเดียวกับขอ 3.1 ต่างกันที่เครื่องมือที่ใช้

ชุดที่หนึ่ง เครื่องมือประกอบควย ซอนสีแคง 2 ก้นและสีน้ำเงิน 2 ก้น

ชุดที่สอง เครื่องมือประกอบควย ซอนสีแคง 1 ก้นและสีน้ำเงิน 1 ก้น ซาบสีแคง 1 ใบและสีน้ำเงิน 1 ใบ

ชุดที่สาม เครื่องมือประกอบควย ซอนคันใหญ่สีน้ำเงินและก้นเล็กสีแคงอย่างละ 1 ก้น ซาบใบใหญ่สีแคงและใบเล็กสีน้ำเงินอย่างละ 1 ใบ

3.3 หากความเชื่อมั่นของ เครื่องมือ นำเครื่องมือไปทดสอบกับนักเรียนที่มีไขก่ลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน แล้วนำผลของคะแนนมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เครื่องมือขอ 3.1 และ 3.2 ทางสูกรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Pearson product moment correlation coefficient (อนันต์ ศรีโสภา 2520 : 37) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .80 นำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไปหาความเชื่อมั่นของ เครื่องมือทั้งชุด โดยวิธีการหา Correction factor ของ Spearman Brown (อนันต์ ศรีโสภา 2520 : 53) ได้ค่าความเชื่อมั่นของ เครื่องมือทั้งชุด .88 แสดงว่า เครื่องมือมีความเชื่อมั่นสูง สามารถนำเครื่องมือไปใช้ในการวิจัยได้

4 เครื่องมือวัดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางในการมองวัตถุในเนื้อที่
เครื่องมือมีด้วยกันสี่ชุดคือ

ชุดแรก การมองความสัมพันธ์ของวัตถุภายในตัวเอง เครื่องมือ
ประกอบด้วย แท่งลูกบาศก์ขนาดกว้าง 3 นิ้ว ยาว 3 นิ้ว สูง 3 นิ้ว ด้านข้างสีขาว
ด้านบนและด้านล่างสีน้ำตาลและแดงตามลำดับ

ชุดที่สอง การมองความสัมพันธ์ของวัตถุสองชิ้น เครื่องมือประกอบด้วย
แท่งลูกบาศก์ขนาดกว้าง 2 นิ้ว ยาว 2 นิ้ว สูง 2 นิ้ว สีแดง และแท่งลูกบาศก์
สีน้ำตาลขนาดกว้าง 3 นิ้ว ยาว 4 นิ้ว สูง 4 นิ้ว

ชุดที่สาม การมองความสัมพันธ์ของวัตถุสามชิ้น เครื่องมือประกอบด้วย
เครื่องมือในชุดที่สองและแท่งลูกบาศก์ขนาดกว้าง 4 นิ้ว ยาว 5 นิ้ว สูง 5 นิ้ว

ชุดที่สี่ การมองความสัมพันธ์ของความสัมพันธ์ของวัตถุสามชิ้น เครื่องมือ
ประกอบด้วย เครื่องมือของชุดที่สาม

หาความเที่ยงตรงภายในของ เครื่องมือใจแบบสอวซ่า โดยนำเครื่องมือ
ทั้งสี่ชุดไปทดสอบกับ เด็กจำนวน 40 คน แล้วหลังจากนั้น 15 วันนำไปทดสอบซ้ำอีกครั้ง
นำคะแนนการทดสอบทั้งสองครั้งมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ .92 แสดงว่า เครื่องมือ
มีความเชื่อมั่นสูง สามารถนำไปใช้ เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้

5 เครื่องมือวัดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน มีเครื่องมือ
สองชุดคือ ชุดแรกเป็นรูปเด็ก 4 คน ชุดที่สอง เป็นรูปยาน 4 หลัง เครื่องมือแต่ละชุด
จะทดสอบในสองลักษณะคือ การนำตัวเอง เข้าไปรวบในการนับและนำตัวเองออกจาก
การนับ การหาความเที่ยงตรงภายในของ เครื่องมือ ได้นำเครื่องมือชุดแรกกับชุดที่สอง
ไปทดสอบกับ เด็ก 40 คน แล้วนำคะแนนมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ .83
นำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไปหาค่าความเชื่อมั่นของ เครื่องมือทั้งชุด ได้ค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ .91 แสดงว่า เครื่องมือมีความเชื่อมั่นสูง สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1 นำแบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ลงให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างกรอก เพื่อต้องการทราบลักษณะการยอมรับเลี้ยงดูที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนได้รับ ซึ่งสามารถแยกกลุ่มตัวอย่างออกตามประเภทของการยอมรับเลี้ยงดู ดังแสดงในตาราง 1

2 นำแบบสอบถามการยอมรับของเพื่อน สอบถามกลุ่มตัวอย่างครั้งละ 5 คน ตามกลุ่มอายุ โดยอ่านให้ฟัง เป็นรายข้อแล้วให้กลุ่มตัวอย่าง เขียนเครื่องหมาย ✓ ถ้าข้อความนั้นถูก และเขียนเครื่องหมาย ✗ ถ้าข้อความนั้นไม่ถูก ตามลักษณะพฤติกรรมของตนเองที่มีต่อเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อนที่มีต่อตนเอง คัดเลือกเอาคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนจากแบบสอบถาม กลุ่มสูง 30 คนและกลุ่มต่ำ 30 คน ดังแสดงในตาราง 1

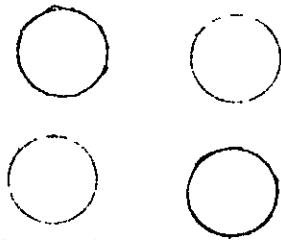
ตาราง 1 แสดงการจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับอายุ การยอมรับเลี้ยงดู และการยอมรับของเพื่อน

ตัวแปรคน	การจำแนกประเภทของตัวแปร	จำนวน	รวม
อายุ	4 ปี 1 เดือน - 5 ปี	20	100
	5 ปี 1 เดือน - 6 ปี	20	
	6 ปี 1 เดือน - 7 ปี	20	
	7 ปี 1 เดือน - 8 ปี	20	
	8 ปี 1 เดือน - 9 ปี	20	
การยอมรับเลี้ยงดู	แบบประชาธิปไตย	25	70
	แบบเซมวงค	25	
	แบบปล่อยปละละเลย	20	
การยอมรับของเพื่อน	เพื่อนยอมรับ	30	60
	เพื่อนไม่ยอมรับ	30	

พหุภาคี

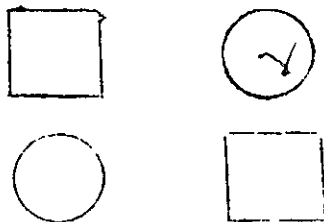
3 การทดสอบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจากสถานการณ์ประเภท
ซึ่งมีความเกี่ยวข้อง และชุดที่มีวิธีการทดสอบลักษณะเดียวกัน การให้คะแนนเหมือนกัน
ดังนั้นจึงจะอธิบายเฉพาะ เครื่องมือที่เป็นรูปทรง เรขาคณิต เครื่องมืออีกชุดหนึ่งก็จะมี
การทดสอบตนเอง เกี่ยวกัน

ชุดแรก วาง เครื่องมือดังรูป

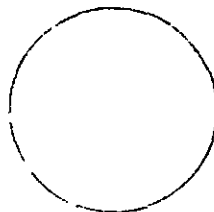
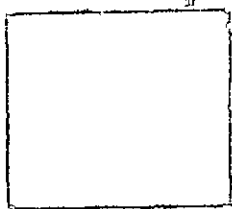
ในกลุ่มตัวอย่าง เลือกวงกลมที่เป็นพวกเดียวกัน ถ้าสามารถเลือก
วงกลมขาวไว้ด้วยกันและวงกลมแดงไว้ด้วยกัน แสดงว่าไม่มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็น
ศูนย์กลางในสถานการณ์จำแนกประเภท วัตถุที่มีลักษณะเหมือนกัน 1 ลักษณะ ได้คะแนน
1 คะแนน นอกจากนั้นได้ 0 คะแนน

ชุดที่สอง วาง เครื่องมือดังรูป

ในกลุ่มตัวอย่าง จับคู่วัตถุที่เป็นพวกเดียวกัน ถ้ากลุ่มตัวอย่าง เลือกได้
สี่เหลี่ยมแดงคู่กับสี่เหลี่ยมขาวและวงกลมแดงคู่กับวงกลมขาว ได้คะแนน 1 คะแนน
วาง เครื่องมือในลักษณะ เกือบแล้วให้จับพวกใหม่ในลักษณะอื่น ถ้ากลุ่มตัวอย่าง เลือกได้
สี่เหลี่ยมสีแดงคู่กับวงกลมสีแดงและสี่เหลี่ยมสีขาวคู่กับวงกลมสีขาว จะได้อีก
1 คะแนน (กลุ่มตัวอย่าง จะ เลือกในลักษณะใดก่อนก็ได้)

ชุดที่สาม วาง เครื่องมือทั้งรูป

ให้กลุ่มตัวอย่างจับคู่วัตถุที่เป็นพวกเดียวกัน ถ้ากลุ่มตัวอย่างเลือกได้ วงกลมใหญ่สีขาวกับวงกลมเล็กสีแดงและสี่เหลี่ยมใหญ่สีแดงกับสี่เหลี่ยมเล็กสีขาว จะได้คะแนน 1 คะแนน วางเครื่องมือในลักษณะเดิม ถ้ากลุ่มตัวอย่างเลือกวงกลมใหญ่สีขาวกับสี่เหลี่ยมเล็กสีขาวและสี่เหลี่ยมใหญ่สีแดงกับวงกลมเล็กสีแดง จะได้คะแนนอีก 1 คะแนน วางเครื่องมือในลักษณะเดิม ถ้ากลุ่มตัวอย่างเลือกวงกลมใหญ่สีขาวกับสี่เหลี่ยมใหญ่สีแดงและวงกลมเล็กสีแดงกับสี่เหลี่ยมเล็กสีขาว จะได้คะแนนอีก 1 คะแนน

ก่อนการทดลอง เครื่องมือชุดนี้ทั้งสองกลุ่ม เด็กจะต้องทราบว่าวัตถุเหล่านี้มีลักษณะที่เหมือนกันอย่างไร โดยจับวัตถุและดูแล้วถามกลุ่มตัวอย่างว่าทั้งสองเหมือนกันอย่างไร เช่น วงกลมสีขาวกับวงกลมสีขาว (สีเหมือนกัน) สี่เหลี่ยมสีแดงกับสี่เหลี่ยมสีขาว (เป็นรูปสี่เหลี่ยมเหมือนกัน) วงกลมสีขาวอันใหญ่กับสี่เหลี่ยมสีแดงอันใหญ่ (อันใหญ่เหมือนกัน) ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบไม่ได้จะถือว่าอธิบายจนกระทั่งตอบถูก แล้วจึงลงมือทดลอง

4 ทดลองการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนวณมองวัตถุในเนื้อที่ (โต๊ะที่วาง เครื่องมืออยู่) ในแนวระดับสายตาของกลุ่มตัวอย่าง)

ชุดแรก วาง เครื่องมือทั้งรูป

ผู้ทดลอง

แดง →

← คำ

กลุ่มตัวอย่าง

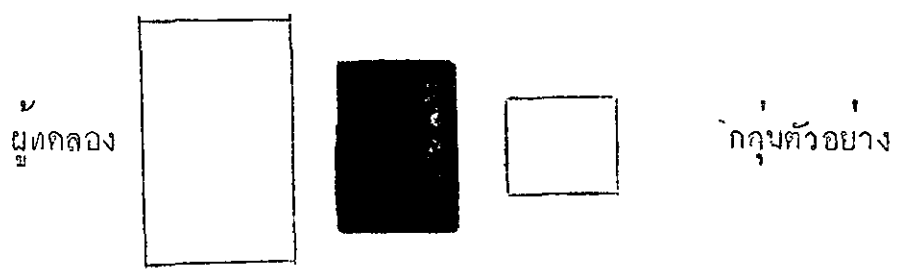
ก่อนการทดสอบวางให้กลุ่มตัวอย่างของแก๊งวิทยาศาสตร์ทุกคน และถามแต่ละคนว่าสีอะไร แล้ววาง เครื่องมือตั้งรูป ตามกลุ่มตัวอย่างถามอง เห็นสีอะไร ถ้าตอบไม่ถูกต้องอธิบายและชี้ให้เห็นจนตอบได้ถูกต้อง แล้วจึงถามว่าครู(ผู้ทดสอบ) จะมอง เห็นสีอะไร ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบว่า เห็นสีแสดจะไล่คะแนน 1 คะแนน ถ้าตอบต่างไปจากนี้ไม่ไล่คะแนน

จุดที่สี่อง วาง เครื่องมือตั้งรูป

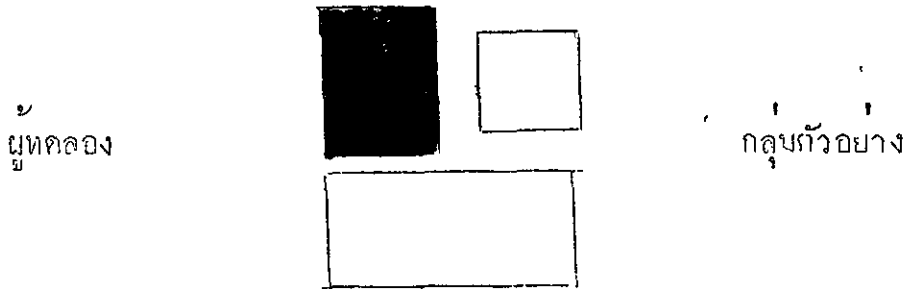
ไขคำถาม เช่นเดียวกับชุดแรก ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบว่าครูจะเห็น สีดำเพียงสีเดียวจะไล่คะแนน 2 คะแนน ถ้าตอบผิดไปจากนี้ไม่ไล่คะแนน

จุดที่สาม วาง เครื่องมือตั้งรูป

ไขคำถาม เช่นเดียวกับชุดแรก ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบว่าครูจะเห็น สีขาวเพียงสีเดียวจะไล่คะแนน 3 คะแนน ถ้าตอบผิดไปจากนี้ไม่ไล่คะแนน

ชุดที่ 1 วาง เครื่องมือดังรูป

ใจคำถาม เช่นเดียวกับชุดแรก ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบว่ากรุจะเห็น สีขาวและสีดำ จะโคะคะแนน 4 คะแนน ถ้าตอบผิดไปจากนี้ไม่โคะคะแนน

5 เครื่องมือวัดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน โดยการนำตนเอง เขาไปรวมในการนับและการนำตนเองออกจากการนับ

ชุดแรก เครื่องมือประกอบถ้วยรูปเด็ก 4 คน เริ่มอธิบายสถานการณ์ ที่สร้างขึ้นโดยสมมติว่าห้องที่หนึ่งทดสอบ เป็นห้อง เรียบ มีกลุ่มตัวอย่าง เป็นนัก เรียนคนหนึ่ง และมี เพื่อนัก เรียนอีก 4 คน (นำรูปเด็ก 4 คนมาวางไว้ข้างหนากลุ่มตัวอย่าง) ถาม กลุ่มตัวอย่างว่านัก เรียนในห้องทั้งหมดมีเท่าไร ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบว่ามี 5 คนแสดงว่า สามารถนำตนเอง เขาไปรวมในการนับโคะคะแนน 1 คะแนน แล้วถามต่อว่า เพื่อน ของนัก เรียนคนนี้ (พร้อมกับชี้ไปที่เด็กคนหนึ่ง) มีเท่าไร ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบว่ามี 4 คน แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถนำตนเอง ไปแทนที่คนอื่น แล้วนับจำนวนโดยแยก กนนั้นออกจากการนับโคะคะแนน 1 คะแนน

ชุดที่สอง เครื่องมือประกอบถ้วยรูปบ้าน 4 หลัง โดยสร้าง สถานการณ์ว่าทีกลุ่มตัวอย่างนั่งอยู่ เป็นบ้านทีกลุ่มตัวอย่างอาศัย และมีบ้านอื่นอีก 4 หลัง วิธีการต่อไปก็ทำนอง เดียวกับชุดแรก

การวิเคราะห์ข้อมูล

1 เปรียบ เทียบความแตกต่าง ระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของการคิดโดยยึด ตนเอง เป็นศูนย์กลาง ของ เด็กที่มีระดับอายุต่างกันคือ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี

5 ปี 1 เดือน - 6 ปี 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way analysis of variance) เพื่อพบความแตกต่างใช้ q-statistic ทดสอบเป็นรายคู่ (จริญ จันทลักษณ์ 2519 : 111-121) โดยแยกการวิเคราะห์การเกิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ข้อที่ 2 และข้อที่ 3

2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการเกิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันคือ อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย อบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อพบความแตกต่างใช้ q-statistic ทดสอบเป็นรายคู่ โดยแยกการวิเคราะห์การเกิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 ข้อที่ 5 และข้อที่ 6

3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการเกิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ของเด็กที่เพื่อนชอบรับกับไม่ชอบรับ โดยใช้ t-test (จริญ จันทลักษณ์ 2519 : 58) โดยแยกการวิเคราะห์การเกิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7 ข้อที่ 8 และข้อที่ 9

สัญลักษณ์และตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และตัวย่อ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ตรงกัน

\bar{X} แทนคะแนนเฉลี่ย

S^2 แทนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

S แทนค่าความแปรปรวน

t แทนสถิติที่พิจารณาใน t-distribution

SS แทน sum square

MS แทน mean square

df แทน degree of freedom

F แทนสถิติที่พิจารณาใน F-distribution

q แทน q-statistic

* แทนความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษานี้ ได้ทำการวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทการมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน แต่ละด้าน กับเด็กที่จำแนกตามระดับอายุ คือ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี, 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี, 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี, 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ข้อที่ 2 ข้อที่ 3

2. เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทการมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน แต่ละด้าน กับเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู

ทางกันคือ การยอมรับเสียงกุ่มแบบประชาธิปไตย การยอมรับเสียงกุ่มแบบ เข้มงวดและ การยอมรับเสียงกุ่มแบบปล่อยปละละเลย เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 ข้อที่ 5 ข้อที่ 6

3 เปรียบเทียบการเกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคานการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน แต่ละคาน กับ เด็กที่ เพื่อยอมรับและไม่ยอมรับ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7 ข้อที่ 8 ข้อที่ 9

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบการเกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคานการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน แต่ละคาน กับ เด็กที่มีระดับอายุ ต่างกันคือ อายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี โดยแยกทดสอบดังนี้

1.1 เปรียบเทียบการเกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคานการจำแนกประเภท ของ เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่มีระดับอายุต่างกันจะมีการเกิดโดย ยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคานการจำแนกประเภทต่างกัน

ทดสอบการเกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคานการจำแนกประเภท ของ เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน โดยใช้ F-test เป็นสถิติในการทดสอบ ผลการ วิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ค่า F-ratio ของคะแนนเฉลี่ยการเกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคาน การจำแนกประเภทของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน

แหล่งข้อมูล	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	389.06	97.265	27.813 *
ภายในกลุ่ม	95	332.25	3.497	
รวม	99	721.31		

$$F_{.05}(4, 95) = 2.47$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางงานการจำแนกประเภทต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 กลุ่ม มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางงานการจำแนกประเภทต่างกัน จึงทำการทดสอบคะแนนเฉลี่ย เป็นรายคู่ โดยใช้ q -statistic เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่า q -statistic ของคะแนนเฉลี่ย การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางงานการจำแนกประเภทระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน

ระดับอายุ		4-5 ปี	5-6 ปี	6-7 ปี	7-8 ปี	8-9 ปี
	\bar{x}	5.85	6.30	7.00	9.05	11.15
4-5 ปี	5.85	-	.45	1.15	3.20*	5.30*
5-6 ปี	6.30		-	.7	2.75*	4.85*
6-7 ปี	7.00			-	2.10*	4.15*
7-8 ปี	9.05				-	2.10*
8-9 ปี	11.15					-

2 3 4 5

$q_{.05(p, 95)}$ 2.81 3.38 3.71 3.94

$\sqrt{MS_w/n}$ $q_{.05}(p, 95)$ 1.174 1.412 1.550 1.646

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า

1 เด็กที่มีระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางงานการจำแนกประเภทสูงกว่าเด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และเด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2 เด็กที่มีระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท สูงกว่าเด็กที่มีระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และเด็กที่มีระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3 เด็กที่มีระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท สูงกว่าเด็กที่มีระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และเด็กที่มีระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4 เด็กที่มีระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท สูงกว่าเด็กที่มีระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

1.2 เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุ ในเนื้อที่ ของ เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ต่างกัน

ทดสอบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ ของเด็กที่มีระดับอายุต่างกัน โดยใช้ F-test เป็นทางสถิติในการทดสอบ ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ค่า F-ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน

แหล่งข้อมูล	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	592.3	148.075	58.947*
ภายในกลุ่ม	95	238.7	2.512	
รวม	99	831		

$$F_{.05}(4, 95) = 2.47$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 4 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง
ที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุใน เนื้อที่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบคะแนนเฉลี่ย เป็นรายคู่
โดยใช้ q-statistic เป็นกาสติติในการทดสอบ ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ค่า q-statistic ของคะแนนเฉลี่ย การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
ด้านการมองวัตถุใน เนื้อที่ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน

ระดับอายุ	\bar{X}	4-5 ปี	5-6 ปี	6-7 ปี	7-8 ปี	8-9 ปี
		3.25	7.90	8.05	9.80	10.00
4-5 ปี	3.25	-	4.65*	4.80 ^{xx}	6.55*	6.75*
5-6 ปี	7.90		-	0.15	1.90*	2.10*
6-7 ปี	8.05			-	1.75*	1.95*
7-8 ปี	9.80				-	.02
8-9 ปี	10.00					-

		2	3	4	5
$q_{.05} (p, 95)$		2.81	3.38	3.71	3.94
$\sqrt{MSw/n} \cdot q_{.05} (p, 95)$.994	1.196	1.310	1.394

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า

1 เด็กที่มีระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี มีการคิดโดยยึด
ตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่าเด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี เด็กระดับอายุ
6 ปี 1 เดือน - 7 ปี เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี เด็กระดับอายุ
8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2 เด็กที่มีระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี มีการกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี เด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3 เด็กที่มีระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ เด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 เปรียบเทียบการกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน ของ เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่มีระดับอายุต่างกันจะมีการกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวนแตกต่างกัน

ทดสอบการกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน ของ เด็กที่มีระดับอายุต่างกันโดยใช้ F-test เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ค่า F-ratio ของคะแนนเฉลี่ย การกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกัน

แหล่งข้อมูล	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	238.06	59.515	69.853 ^{**}
ภายในกลุ่ม	95	80.90	.852	
รวม	99	318.96		

$$F_{.05} (4, 95) = 2.47$$

ผลการวิเคราะห์หขอมูลตามตาราง 6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่างกันจะมีการกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคานจำนวนแตกกางกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบกะแนนเฉลี่ย เป็นรายกุกโดยใช้ q -statistic เป็นกาลสถิติในการทดสอบ ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ค่า q -statistic ของกะแนนเฉลี่ย การกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางคานจำนวน ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุกางกัน

ระดับอายุ	\bar{x}	4-5 ปี	5-6 ปี	6-7 ปี	7-8 ปี	8-9 ปี
		.1	.1	.7	2.85	3.85
4-5 ปี	.1	-	0	.6*	2.75*	3.75*
5-6 ปี	.1		-	.6*	2.75*	3.75*
8-9 ปี	.7			-	2.15*	3.15*
7-8 ปี	2.85				-	1.0*
8-9 ปี	3.85					-

	2	3	4
$q_{.05}(p, 95)$	2.81	3.38	3.71
$\sqrt{MSw/n} \cdot q_{.05}(p, 95)$.578	.696	.764

ผลการวิเคราะห์หขอมูลตามตาราง 7 ไคยดังนี้

- 1 เด็กที่มีระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปีและระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี มีการกิดโดยยึกตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกวา เด็กระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปีและระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เด็กที่มีระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี จะมีการคิดโดยยืดอกตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่าเด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และเด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เด็กที่มีระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี จะมีการคิดโดยยืดอกตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่าเด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* ตอนที่ 2 เปรียบเทียบการคิดโดยยืดอกเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน แต่ละด้าน ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันคือ แบบประชาธิปไตย แบบเซมวงศ และแบบปลดปล่อยละเลย แยกการทดสอบออกดังนี้

1. เปรียบเทียบการคิดโดยยืดอกตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภทระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยยืดอกตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทต่างกัน

ทดสอบการคิดโดยยืดอกตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภทระหว่างเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน โดยใช้ F-test เป็นกาสถิติในการทดสอบ ดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 ค่า F-ratio ของคะแนนเฉลี่ย การคิดโดยยืดอกตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

แหล่งข้อมูล	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	34.99	17.495	*
ภายในกลุ่ม	67	288.35	4.912	
รวม	69	323.94		

$$F_{.05}(2, 67) = 3.14$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 8 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่
ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางการจําแนก
ประเภทต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบคะแนนเฉลี่ย
เป็นรายคู่ โดยใช้ q -statistic เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ดังแสดงในตาราง 9

ตาราง 9 ค่า q -statistic ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางการ
จําแนกประเภท ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

แบบการอบรมเลี้ยงดู	\bar{X}	จำนวน	ปลดอยปลดละ เลข	ประชาธิปไตย
		5.88	7.35	7.36
เซมวงค	5.88	—	1.47 *	1.48 *
ปลดอยปลดละ เลข	7.35		—	.01
ประชาธิปไตย				—

	2	3
$q_{.05} (P, 67)$	2.81	3.38
$\sqrt{MSw/n} \cdot q_{.05} (P, 67)$	1.17	1.42

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 9 พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรม
เลี้ยงดูแบบ เซมวงค มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางการจําแนกประ
เภทสูงกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เซมวงคและแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 ส่วน เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปลดอยปลดละ เลขกับแบบประชาธิปไตย
มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางการจําแนกประ เภท ไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบการศึกษโดยบุคคลเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุใน
เนื้อที่ ระหว่าง เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการ
การศึกษโดยบุคคลเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการมองวัตถุใน เนื้อที่ต่างกัน

การทดสอบการศึกษโดยบุคคลเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุใน เนื้อที่
ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน โดยใช้ F-test เป็นสถิติในการ
ทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 10

ตาราง 10 ค่า F-ratio ของคะแนนเฉลี่ย การศึกษโดยบุคคลเอง เป็นศูนย์กลาง ด้าน
การมองวัตถุใน เนื้อที่ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

แหล่งของข้อมูล	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	262.763	131.381	15.097*
ภายในกลุ่ม	67	583.080	8.702	
รวม	69	845.771		

$$F_{.05}(2, 67) = 3.14$$

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการ
การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการศึกษโดยบุคคลเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุ
ใน เนื้อที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบคะแนนเฉลี่ย
เป็นรายคู่ โดยใช้ q-statistic เป็นสถิติในการทดสอบ ดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 ค่า q-statistic ของคะแนนเฉลี่ย การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
 ด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

แบบการอบรมเลี้ยงดู	แบบ เขมวงวค	แบบปลอยปละละ เลย	แบบประชาธิปไตย
	5.28	9.10	9.4
แบบ เขมวงวค	—	3.82*	4.20*
แบบปลอยปละละ เลย		—	.38
แบบประชาธิปไตย			—

	2	3
$q_{.05}(p, 67)$	2.81	3.38
$\sqrt{MSw/n} q_{.05}(p, 67)$	1.725	2.075

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 11 พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เขมวงวค จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปลอยปละละ เลยและแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปลอยปละละ เลยกับแบบประชาธิปไตย มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ ไม่แตกต่างกัน

3 เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านจำนวน ระหว่างเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านจำนวน แตกต่างกัน

ทดสอบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่าจำนวน ของกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน โดยใช้ F-test. เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 12

ตาราง 12 ค่า F-ratio ของคะแนนเฉลี่ย การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่าจำนวน ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน

แหล่งข้อมูล	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	14.152	7.076	2.661
ภายในกลุ่ม	67	138.42	2.659	
รวม	69	152.572		

$$F_{.05}(2,67) = 3.14$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 12 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่าจำนวนไม่แตกต่างกัน

๔ ตอนที่ 3 เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่าจำนวนการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ของเด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ ซึ่งแยกการทดสอบออกดังนี้

1 เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่าจำนวนการจำแนกประเภท ของ เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ค่าจำนวนการจำแนกประเภทแตกต่างกัน

ทดสอบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภท ของเด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ โดยใช้ t -test เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 13

ตาราง 13 ค่า t -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภท ของกลุ่มตัวอย่างที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

ประเภทการยอมรับของ เพื่อน	n	\bar{X}	S^2	t
เพื่อนยอมรับ	30	8.2	7.579	1.227
เพื่อนไม่ยอมรับ	30	7.3	8.550	

$$t_{.05} (58) = 2.002$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 13 พบว่า เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท ไม่แตกต่างกัน

2 เปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการมองวัตถุ ในเนื้อที่ ของเด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ แตกต่างกัน

การทดสอบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการมองวัตถุ ในเนื้อที่ ของเด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ โดยใช้ t -test เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 14

ตาราง 14 ค่า t -ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยี่ตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการมองวัตถุในเนื้อที่ ของกลุ่มตัวอย่างที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

ประเภทการยอมรับของ เพื่อน	n	\bar{X}	S^2	t
เพื่อนยอมรับ	30	8.33	7.730	1.455
เพื่อนไม่ยอมรับ	30	7.03	15.412	

$$t_{(58), .05} = 2.002$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 14 พบว่า เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ มีการคิดโดยยี่ตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการมองวัตถุในเนื้อที่ไม่แตกต่างกัน

3 เปรียบเทียบการคิดโดยยี่ตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการจำนวน ของ เด็ก เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

สมมติฐานในการวิจัย : เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยี่ตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนจำนวน แตกต่างกัน

ทดสอบการคิดโดยยี่ตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนจำนวน ของ เด็ก ที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ โดยใช้ t -test เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ผลการวิเคราะห์ แสดงในตาราง 15

ตาราง 15 ค่า t-ratio ของคะแนนเฉลี่ยการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวน
จำนวน ของกลุ่มตัวอย่างที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

ประเภทการยอมรับของ เพื่อน	n	\bar{X}	S	t
เพื่อนยอมรับ	30	2.13	3.224	2.07*
เพื่อนไม่ยอมรับ	30	1.20	2.855	

$$t_{.05} (58) = 2.002$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 15 พบว่า เด็กที่ เพื่อนยอมรับกับ
ไม่ยอมรับ มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเด็กที่เพื่อนไม่ยอมรับ มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
จำนวนสูงกว่า เด็กที่ เพื่อนยอมรับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาก่อนหน้า

- 1 เพื่อศึกษาพัฒนาการทางกรรภิกโดยยักตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ของ เด็กที่มีอายุ 4-9 ปี
- 2 เพื่อเปรียบเทียบการกรภิกโดยยักตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ของ เด็กที่มีความแตกต่างกันในค่านการอบรมเลี้ยงดู
- 3 เพื่อเปรียบเทียบการกรภิกโดยยักตนเอง เป็นศูนย์กลาง คำนการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ระหว่าง เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้จัดทำกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็น เด็กนักเรียนที่กำลัง เรียนอยู่ในระดับอนุบาลและประถมศึกษา ที่มีอายุ 4-9 ปี ในกรุงเทพมหานคร จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 100 คน สุ่มมาโดยวิธีจับเวลาจากระดับอายุ 8 ปี

วิธีดำเนินการศึกษาก่อนหน้า

นำแบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ให้ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างกรอก เพื่อที่จะแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกตามประเภทของการอบรมเลี้ยงดู 3 ประเภท คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเบี่ยงเบน และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบมี 15 ข้อ รวมแบบสอบถามทั้งฉบับ 45 ข้อ

นำแบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับของเพื่อน จำนวน 20 ข้อ มาสอบถามกลุ่มตัวอย่างครั้งละ 5 คน โดยอ่านให้ฟัง เป็นรายข้อ แล้วให้กลุ่มตัวอย่างเขียน

เครื่องหมาย ✓ ถ้าข้อความนั้นถูก และ ✗ ถ้าข้อความนั้นผิด ตามลักษณะพฤติกรรมที่ตนเองแสดงออกกับเพื่อน หรือเพื่อนแสดงออกกับตน เด็กกลุ่มตัวอย่างที่ไต่คะแนนการยอมรับจากเพื่อนมาก 30 คน และไต่คะแนนการยอมรับจากเพื่อนน้อย 30 คน ทางwärts เพื่อนำมาเปรียบเทียบการคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง

นำกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่เลือกมาจากระดับอายุจะ 20 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน มาทดสอบการคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภท การมองวัตถุใบ เนื้อที่ และจำนวน กรังละกน แล้วนำข้อมูลมาดำเนินการตามวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของการคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง ของ เด็กที่ปีระดับอายุต่างกัน โดยใช้ F-test และ q-statistic โดยแยกวิเคราะห์การคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภท ด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ และด้านจำนวน

2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของการคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง ของ เด็กที่ได้รับการยอมรับสูงต่ำ โดยใช้ F-test และ q-statistic โดยแยกวิเคราะห์การคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภท ด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ และด้านจำนวน

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของการคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง ของ เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ โดยใช้ t-test โดยแยกวิเคราะห์การคิดโดยยี่สิบคนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้านการจำแนกประเภท ด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ และด้านจำนวน

สรุปผลการวิเคราะห์ทดสอบ

สรุปผลการวิเคราะห์

1. เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ย เป็นรายคุณภาพว่า

เด็กระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

2. เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ย เป็นรายคุณภาพว่า

เด็กระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่สูงกว่า เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี ระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี ระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การมองวัตถุในเนื้อที่สูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กวัยอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการมองวัตถุในเนื้อที่สูงกว่าเด็กวัยอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และวัยอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

3. เด็กที่มีวัยอายุต่างกัน จะมีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการจำนวน ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ย เป็นรายกลุ่มว่า

เด็กวัยอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี มีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการจำนวนสูงกว่าเด็กวัยอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี วัยอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และวัยอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กวัยอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี มีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการจำนวนสูงกว่าเด็กวัยอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี วัยอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และวัยอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กวัยอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการจำนวนสูงกว่าเด็กวัยอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และวัยอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กวัยอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี มีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการจำนวนสูงกว่าเด็กวัยอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

4. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการจำนวนประเภท ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ย เป็นรายกลุ่มว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเวมกวค จะมีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการจำนวนประเภท สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบบคอปละละ เลยแล และแบบประชาธิปไตย

5. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จะมีการคิดโดยมีตนเองเป็นศูนย์กลางการมองวัตถุในเนื้อที่ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ย เป็นรายกลุ่มว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเวมกวค

จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ สูงกว่า เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ เลยและแบบประชาธิปไตย

6 เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบ เขมงวด แบบปล่อยปละละ เลยและแบบประชาธิปไตย มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านจำนวน ไม่แตกต่างกัน

7 เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท ไม่แตกต่างกัน

8 เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่ ไม่แตกต่างกัน

9 เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านจำนวน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ✎

อภิปรายผล

1 จากผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีระดับอายุต่างกันจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และ เมื่อ เปรียบ เทียบคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบ เป็นรายคู่ ยังทราบอีกว่า

เด็กระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ เด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ เด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ เด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กวัยอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางคำนึง
การจำแนกประเภทสูงกว่าเด็กวัยอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กวัยอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี กับเด็กวัยอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี
และวัยอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี กับเด็กวัยอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิด
โดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางคำนึงการจำแนกประเภทไม่แตกต่างกัน เพียงแต่มีแนวโน้มว่า
เด็กที่มีวัยอายุมากจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางคำนึงการจำแนกประเภทน้อยลง
เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยและการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ของการ
คิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางคำนึงการจำแนกประเภท สามารถแบ่งการคิดโดยยึดตนเอง
เป็นศูนย์กลางคำนึงการจำแนกประเภทที่ออก เป็น 3 ช่วงคือ ช่วงแรกอายุ 4 ปี 1 เดือน
ถึงอายุ 7 ปี เด็กจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางคำนึงการจำแนกประเภทสูงมาก
การจำแนกประเภทของสิ่งของนั้น เด็กจะพิจารณาลักษณะ เหมือนกัน เพียงลักษณะเดียว
จะไม่พิจารณาอีกว่ายังมีลักษณะที่เหมือนกันลักษณะอื่นอีกหรือไม่ ช่วงที่สองอายุ 7 ปี 1 เดือน
ถึง 8 ปี เด็กเริ่มจำแนกสิ่งของโดยมองลักษณะ เหมือนกันในหลายลักษณะ เช่น มอง
วงกลมสี่เหลี่ยมมีลักษณะทั้งที่เป็นวงกลม และเป็นสิ่งของที่มีสี่แฉก จนกระทั่งถึงช่วงที่สาม
อายุ 8 ปี 1 เดือนถึง 9 ปี ช่วงนี้การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางคำนึงการจำแนก
ประเภทลดลงไปมากจนเกือบจะไม่มี เด็กสามารถที่จะจำแนกสิ่งของ ที่มีหลายลักษณะ
ในวัตถุชิ้นเดียวกันได้ เช่น สามารถที่จะมองสี่เหลี่ยมอันใหญ่สีขาวไคว่า เป็นวัตถุที่มี
รูปสี่เหลี่ยม เป็นวัตถุที่มีสีขาว และเป็นวัตถุที่มีขนาดใหญ่ ผลของการวิจัยครั้งนี้สอดคล้อง
ทดลองกับของ เพียเจต์และอินเฮลเดอร์ (Piaget and Inhelder. 1969 : 102-103)
กล่าวไว้คือ เด็กอายุก่อน 5 หรือ 6 ปี จะจำแนกประเภทโดยใช้รูปลักษณะที่อยู่ในการ
รับรู้โดยตรงไม่สนใจความกึก เมื่ออายุหลังจากนั้นไปแล้วจึงสามารถพิจารณาคุณสมบัติอื่นๆ
ของวัตถุในการจำแนกประเภท ซึ่งสนใจความกึกมากขึ้น และกล่าวของ เพียเจต์และ
อินเฮลเดอร์ได้รับการวิจัยสนับสนุนจากเวอร์เนอร์ (Smart. 1967 : 210 - 211 อ้างอิง
มาจาก Werner. 1957) ซึ่งศึกษากับเด็กอายุ 3-6 ปี พบว่า เด็กเล็กๆจะจำแนกประเภท
ของสิ่งของโดยดูสีมากกว่ารูปร่าง แต่เมื่ออายุมากขึ้นจะใช้รูปร่างในการจำแนกมากกว่าสี
แต่เด็กยังไม่สามารถวิเคราะห์คุณสมบัติอื่นใด เช่นวัตถุที่เป็นไม้เหมือนกันแต่ก้นละสี

ถาวร เปรียบเทียบการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่ระหว่างเด็กที่มีระดับอายุต่างกัน พบว่าเด็กที่มีระดับอายุต่างกันจะมีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายกลุ่มว่า

เด็กระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี มีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่สูงกว่าเด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี , 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี และเด็กระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่สูงกว่าเด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และเด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

แต่เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี กับเด็กระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับเด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี กับเด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี เพียงแต่มีแนวโน้มว่าเด็กที่มีระดับอายุมากจะมีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่ลดลง

จากการนิยามคะแนนเฉลี่ยและการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายกลุ่มของการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่ จะเห็นวาลลดลงเป็น 3 ช่วงคือ ช่วงแรกอายุ 4 ปี 1 เดือนถึง 5 ปี เป็นช่วงที่เด็กมีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคานการมองวัตถุในเนื้อที่สูงมาก เด็กไปสามารถที่จะนำตัวเอง เขาไปแทนที่การมองวัตถุในตำแหน่งอื่นได้ นอกจากตำแหน่งที่ตนเองอยู่ในขณะนั้น เด็กจะเห็นเพียงแต่ลักษณะวัตถุในตำแหน่งที่ตนเองมอง และคิดว่าเมื่อมองวัตถุจากตำแหน่งอื่นก็จะเหมือนกับที่ตนเองมองเห็น ช่วงที่สองอายุ 5 ปี 1 เดือน - 7 ปี เด็กเริ่มมองเห็นแล้วว่า ลักษณะของวัตถุในตำแหน่งอื่น ต่างไปจากที่ตนเองมองเห็น แต่ก็ยังไม่สามารถพิจารณาความสัมพันธ์ของวัตถุที่ซับซ้อนได้ ช่วงสุดท้ายอายุ 7 ปี 1 เดือนถึง 9 ปี ช่วงนี้เด็กสามารถนำตนเอง เขาไปแทนที่ในตำแหน่งอื่น แล้วพิจารณาวัตถุในลักษณะที่มองเห็นได้จากตำแหน่งนั้นได้เป็นอย่างดี แม้ว่าความสัมพันธ์ของวัตถุจะซับซ้อนขึ้น ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับที่เพียเจต์ทดสอบเด็ก โดยให้ลูกเขาสวมลูก วางเยื้องกันเป็นรูปสามเหลี่ยม โดยมีลูกใหญ่วางอยู่หลังและสองลูกเล็ก

สองลูกวางอยู่ข้างหน้า ให้เด็กนั่งอยู่ในตำแหน่งที่มอง เห็นภูเขาไค้ทั้งสามลูก แล้วนำตุ๊กตา
วางไว้ด้านหลังของภูเขา ซึ่ง เมื่อมองภูเขาแล้วจะเห็นเพียงลูกเดียว ถามเด็กว่ามอง เห็น
ภูเขากี่ลูก เด็กตอบว่าเห็นสามลูก แต่ถามว่าตุ๊กตาจะมองเห็นภูเขากี่ลูก เด็กจะตอบ
ว่าเห็นสามลูก เช่นเดียวกับที่ตนเองมองเห็น ลักษณะ เช่นนี้ของ เด็กจะลดลงไป เมื่อมี
อายุมากกว่า 7 หรือ 8 ปี ไปแล้ว (Smart, 1967 : 215-218)

ส่วนการ เปรียบ เทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวน ของ เด็กที่มี
ระดับอายุต่างกัน พบว่าเด็กที่มีระดับอายุต่างกันจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน
จำนวน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน เป็นรายกลุ่มว่า

เด็กระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี และ เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี
มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวนสูงกว่า เด็กระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี
7 ปี - 1 เดือน - 8 ปี และ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 6 ปี 1 เดือน - 7 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน
จำนวนสูงกว่าเด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี และ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

เด็กระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
จำนวนสูงกว่าเด็กระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี

แต่เด็กระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 5 ปี กับ เด็กระดับอายุ 5 ปี 1 เดือน - 6 ปี
มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยและการ เปรียบ เทียบคะแนนเฉลี่ย เป็นรายกลุ่ม พบว่า
เด็กที่อายุน้อยจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวนสูง และจะค่อยๆลดลง
เมื่อมีอายุมากขึ้น เช่น เกี่ยวกับการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวน การจำแนกประเภท
และการมองวัตถุใน เนื้อที่ ดังนั้นจึงสามารถแบ่งช่วงการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางที่
ลดลงได้เป็นสามช่วง ก็คือ ช่วงแรกระดับอายุ 4 ปี 1 เดือน - 7 ปี เด็กจะมีการคิด
โดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางจำนวนสูงมาก เด็กไม่สามารถนำตนเอง เข้าไปรวมใน
การนับ หรือแยกตนเองออกจากการนับ (หรือนำตนเอง ไปแทนคนอื่นแล้วแยกตนเองออกจากการนับ)

อาจเนื่องมาจากเด็กวัยนี้ยังไปปีศาจกับค่านจำนวน เป็นอย่างคึกคักได้ พออายุ 6 ปี เด็กจึงจะเริ่มเข้าใจ และสามารถนำตนเองออกหรือเข้าไปร่วมกับการนับไคบางอย่างเล็กน้อย แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำ ช่วงที่สอง ระดับอายุ 7 ปี 1 เดือน - 8 ปี ความสามารถในการนำตนเองออกหรือเข้าไปร่วมในการนับคี่วันจากช่วงแรกมาก แต่อยู่ในระดับปานกลาง จนถึงช่วงสุดท้ายคือระดับอายุ 8 ปี 1 เดือน - 9 ปี เด็กจึงจะสามารถนำตนเองออกหรือเข้าไปร่วมในการนับไคเป็นอย่างถนัด นั่นคือเด็กจะลดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่านจำนวนลงไปหมด ซึ่งผลงานวิจัยนี้ไปสนับสนุนและสอดคล้องกับของ วิชัย ชำนิ (วิชัย ชำนิ 2519 : 43) ที่พบว่า เด็กในเมืองจะมีพัฒนาการค่านมโนภาพของการอนุรักษ์จำนวน เมื่ออายุไค 9 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่เด็กลดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางลงไปแล้ว

จากที่กล่าวมาแล้วทราบว่า การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่านการจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน จะค่อยๆลดลง เมื่อมีระดับอายุเพิ่มขึ้น ซึ่งมธุรส วีระกำแหง (มธุรส วีระกำแหง 2515 : 119-134) วิจัยเกี่ยวกับการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ทดสอบโดยให้เด็กมองภาพสี่เหลี่ยม เมื่อมองสี่เหลี่ยมเป็นพื้นจะเป็นรูปหนึ่งและมองสี่เหลี่ยมเป็นพื้นจะเป็นรูปหนึ่ง โดยถือว่าเด็กที่มองเห็นได้ภาพเดียวจะมีการยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่าเด็กที่สามารถมองเห็นได้สองลักษณะ ไคผลว่า เด็กที่ระดับอายุเพิ่มขึ้นจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางลดลงไป ซึ่งไคผลสอดคล้องกัน การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จะเป็นตัวชี้วัดขวางไม่ให้เด็กรับรู้เหตุการณ์หรือสิ่งต่างๆในลักษณะที่แท้จริง ในการจับทเรียนหรือหลักสูตรควรจะไคคานึงถึงการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางว่าลดลงไปหรือไม่ เพื่อที่จะให้เด็กไคเกิดความรู้อย่างเข้าใจในเนื้อหาไคอย่างถนัด ถ้าเด็กยังไม่ลดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางแล้วเนื้อหาวิชาในค่านนั้นไปสอน ก็เช่นเดียวกับการศึกษาเด็กที่ยังไม่พร้อมนั้นเอง จากผลการวิจัยที่ทราบว่า การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางค่านการจำแนกประเภท เมื่อเด็กอายุ 7 - 9 ปี เด็กในช่วงนี้เริ่มสามารถมองวัตถุหรือสิ่งของในหลายๆลักษณะไคซึ่งสามารถมองมาว่าเป็นสัตว์ขี้ไค เป็นสัตว์สี่เท้า หรือเป็นสัตว์ที่มีกระดูกสันหลังคั้งนั้น เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการให้เด็กทราบวัตถุหรือสิ่งของหลายๆลักษณะในชั้นเดียวกัน

ควรจะสอน เมื่อการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทไปแล้ว
 ก็หลังจากอายุ 9 ปี ส่วนการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่
 เด็กจะเริ่มลดลง เมื่ออายุ 5 ปี) แต่จะหมดในเมื่อหลังอายุ 9 ปี ไปแล้ว เด็กจึงจะ
 สามารถเข้าใจในความคิดเห็นของคนอื่น ไม่มีคตินิยมความคิดเห็นของตนเอง เป็นสำคัญ
 การจัดบทเรียนเนื้อหาในลักษณะนี้ เช่น ควบคุณุติธรรม ความสามัคคี ควรจะเริ่มสอน
 หลังจากเด็กอายุ 9 ปี ไปแล้ว เพราะเป็นช่วงที่เด็กสามารถจะยอมรับฟังความคิดเห็น
 ของผู้อื่น อีกด้านหนึ่งของการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางคือ ด้านจำนวน เด็กจะ
 ลดลง เมื่ออายุ 8 - 9 ปี เด็กก่อนอายุ 8 ปี หรือ 9 ปี เนื้อหาวิชาเกี่ยวกับด้าน
 จำนวนควรจะเป็นเพียงการปูพื้นฐานทางด้านสิ่งก่อก่อน ไม่ตองสอนเกี่ยวกับการบวกลบ
 เนื่องจากเด็กยังมีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านจำนวนอยู่เป็นอย่างมาก พอ
 หลังจากอายุ 8 หรือ 9 ปี เด็กจึงสามารถนำตนเองออกจากการนับหรือนำไปรวมใน
 จำนวนที่นับได้ จึงควรเริ่มสอนการบวกลบ จำนวนเลข เพื่อที่จะให้ไ้คณิตและสูญ
 เปล่านอยที่สุด

② เมื่อเปรียบเทียบการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนก
 ประเภทกับเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการ
 จำแนกประเภทของ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เข้มงวด แบบปล่อยปละละเลยและ
 แบบประชาธิปไตยมา เปรียบเทียบ เป็นรายคู่ พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เข้ม
 งวดจะมีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการจำแนกประเภทสูงกว่า เด็กที่ได้รับการ
 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบประชาธิปไตย แต่เด็กที่ได้รับการอบรม
 เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบประชาธิปไตยมีการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลาง
 ด้านการจำแนกประเภทไม่แตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่
 กับเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันจะมีการ
 คิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการมองวัตถุในเนื้อที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของการคิดโดยยี่คนเอง เป็นศูนย์กลางด้านการ

มองวัตถุใน เนื้อที่ ของเด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เวมงวค แบบปล่อยปละละ เลย และแบบประชาธิปไตยพบว่า เด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เวมงวคจะมีการคิดโดย ยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่า เด็กที่ใ้รับการ เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ เลย และแบบ ประชาธิปไตย แต่เด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ เลยกับแบบประชาธิปไตย มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางกานการมองวัตถุใน เนื้อที่ใ้แตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางกานจำนวนกับ เด็กที่ใ้รับ การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน พบว่า เด็กที่ใ้รับการ อบรมเลี้ยงดูต่างกันจะมีการคิดโดยยึด ตนเอง เป็นศูนย์กลางกานจำนวนไม่แตกต่างกัน เพียงแต่มีแนว โนมว่า เด็กที่ใ้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบ เวมงวคจะมีการคิด โดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางกานจำนวน สูงกว่า เด็กที่ เด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ เลย และแบบประชาธิปไตย และ เด็ก ที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ เลยกับแบบประชาธิปไตย มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางกานจำนวนไม่แตกต่างกัน เพียงแต่มีแนว โนมว่า เด็กที่ใ้รับการ อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ เลย มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางกานจำนวน สูงกว่า เด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า การอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อการคิดโดยยึด ตนเอง เป็นศูนย์กลาง เด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เวมงวค มีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ทั้งกานการจำแนกประเภท การมองวัตถุใน เนื้อที่ ส่วนการคิดโดยยึด ตนเอง เป็นศูนย์กลางกานจำนวน แม้จะไม่พบความแตกต่างระหว่างแบบของการอบรม เลี้ยงดู แต่ก็มีแนว โนมว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบ เวมงวคจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็น ศูนย์กลาง สูงกว่าเด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ เลย และแบบประชาธิปไตย) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุรุส วีระกำแหง (มุรุส วีระกำแหง 2515 : 119 -134) กล่าวคือ เด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดุษฎีบั๋งให้ฟังตัว เองน้อย ไปจนถึง ปานกลาง จะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางสูงกว่า เด็กที่ใ้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบดุษฎีบั๋งให้ฟังตัว เองมาก การอบรมเลี้ยงดูแบบดุษฎีบั๋งให้ฟังตัว เองน้อย คือ เด็กที่พ่อแม่ไม่คอยให้ เด็กมีอิสระในการทำสิ่งใ้ๆ มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูคล้ายๆกับ การอบรมเลี้ยงดูแบบ เวมงวค การอบรมเลี้ยงดูแบบ เวมงวคจะมีผลทำให้ เด็กมีการ

คิดโดยบุคคลอื่นเอง เป็นศูนย์กลางมาก ~~ย้ายสิ่งผลไปตั้ง~~ ศดยแถวกรทางลมจงทางก้านอื่น
 ฆ่าไปควย ซึ่งวิเชียร ทองนุช (วิเชียร ทองนุช 2521 : 119) โภพในท่านอง
เดียวกันวรา เด็กที่ไกรับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เขมรกวค จะมีกรคิดให้เหตุผลความหลัก
อนุรักษ์และ เจริญบริธรรมค่ากว่า เด็กที่ไกรับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย | สิ่งที
 นาดัง เกิดประการหนึ่งจากผลกรวิจัยคือ เด็กที่ไกรับการอบรมเลี้ยงดูแบบปลดอยปละ
 ละเลย กับแบบประชาธิปไตย ไม่พบความแตกต่างกันทางก้านการกรคิดโดยบุคคลอื่นเอง
 เป็นศูนย์กลางเลย อาจะ เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบมีลักษณะที่เหมือนกัน
 คือ เด็กจะมีอิสระในการคิด / แมว่า เด็กที่ไกรับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
 จะมีปิกามารคาคอยชี้แนะ หรือแนะนำความกิดที่ถูกต้อง แต่เด็กที่ไกรับการอบรม
 เลี้ยงดูแบบปลดอยปละละเลย ก็มีมารฐานของสังคมเป็นตัวควบคุมไม่ให้ทำออกนอก
 กรอย แต่ไม่ไคแนะแนวทางที่ถูกต้อง เพียงแต่บอกว่าสิ่งนั้นไม่ถูกต้อง ดังนั้นการกรคิด
 ของ เด็กที่ไกรับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จึงมีแนวโน้มที่จะบุคคลอื่นเอง เป็น
 ศูนย์กลางน้อยกว่า เด็กที่ไกรับการอบรมเลี้ยงดูแบบปลดอยปละละเลย

3 / เปรียบเทียบการกรคิดโดยบุคคลอื่นเอง เป็นศูนย์กลาง ก้านการจำแนกประเภท
 การมองวัตถุใน เนื้อที่ ของ เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ ไม่พบความแตกต่างกัน
 เพียงแถมมีแนวโน้มว่า เด็กที่เพื่อนไม่ยอมรับจะมีการกรคิดโดยบุคคลอื่นเอง เป็นศูนย์กลางก้าน
 การจำแนกประเภทและการมองวัตถุใน เนื้อที่ สูงกว่า เด็กที่เพื่อนยอมรับ แต่การ
 เปรียบเทียบการกรคิดโดยบุคคลอื่นเอง เป็นศูนย์กลางก้านจำนวน ของ เด็กที่เพื่อนยอมรับกับ
 ไม่ยอมรับ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การที่เพื่อนยอมรับหรือไม่ยอมรับ น่าจะมีผลอย่างมากต่อการกรคิดโดยบุคคล
 อื่นเอง เป็นศูนย์กลางทุกก้าน เนื่องจากว่า เด็กที่ไกรับการยอมรับจาก เพื่อนจะต้อง
 มีพฤติกรรมที่เพื่อนชอบและพึงพอใจ เด็กจะคงทราบควยวาทนเองจะแสดงพฤติกรรม
 อย่างไรจึงจะเป็นที่ตองการของ เพื่อน เด็กจะมองตนเองอย่างที่เพื่อนมอง ในทาง
 ตรงกันข้าม เด็กที่เพื่อนไม่ยอมรับ เป็นเด็กที่ท้าวะไรตามใจตนเอง ถือเอาความเห็น
 ของตนเอง เป็นสิ่งสำคัญ ไม่ยอมรับฟังความกิดเห็นของผู้อื่น เพื่อนๆจึงไม่อยากรเล่น
 หรือ เขากลุ่มควย ดัง เช่นผลกรวิจัยที่พบว่า เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับจะมีการ

คิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวนต่างกันและ เด็กที่เพื่อนไม่ยอมรับจะมี การ
 คิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จำนวน สูงกว่า เด็กที่เพื่อนยอมรับ ส่วนการคิด
 โดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ ไม่พบความ
 แตกต่างกันในการทดสอบทางสถิติ เพียงแต่ปีแนวโน้มว่า เด็กที่เพื่อนไม่ยอมรับจะมี
 การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง การจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่สูง
 กว่า เด็กที่เพื่อนยอมรับ อาจจะเป็นเนื่องมาจากลักษณะการยอมรับหรือไม่ยอมรับของเพื่อน
 เป็นลักษณะที่ไม่คงที่ ในช่วง เวลาหนึ่ง เด็กอาจ เป็นที่ยอมรับของ เพื่อน แต่ต่อมา เด็ก
 กลับกลายเป็นถูก เพื่อนไม่ยอมรับ และอิทธิพลของการยอมรับหรือไม่ยอมรับของ เพื่อน
 ไม่สามารถที่จะควบคุมได้ ทำให้การทดสอบการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง
 การจำแนกประเภทและการมองวัตถุในเนื้อที่ ของ เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไม่ยอมรับ
 ไม่พบความแตกต่างกันทางสถิติ ในการศึกษารั้งนี้จึงอาจจะกล่าวได้เพียง ว่า เด็ก
 ที่เพื่อนไม่ยอมรับน่าจะมีการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ทั้งสามด้านสูงกว่า เด็กที่
 เพื่อนยอมรับ ในกรณีนี้ควรจะได้ศึกษาคอ โดยละเอียด

ขอเสนอแนะ *Mrs. M. 1/6*

1 ในการจัดบทเรียนหรือหลักสูตร ควรจะให้ความสำคัญถึงการคิดโดยยึดตนเอง
 เป็นศูนย์กลางด้วย เพราะลักษณะการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง จะไปขัดขวาง
 การเรียนรู้ของเด็ก เนื่องจากเด็กไม่จามารถ พิจารณาดิ่งของหรือเนื้อหาวิชาตาม
 ความเป็นจริง แต่จะถือเอาความเห็นของตนเองสำคัญ ซึ่งไม่ถูกต้องเสมอไป

2 การหาทางลดการคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางของ เด็ก ให้หมดไป
 ก่อนวัยประถมศึกษา จะเป็นทางหนึ่งที่ว่าส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของ เด็ก
 จึงน่าจะได้มีการวิจัยเรื่องนี้ต่อไป

3 ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะ การคิดโดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง ด้าน
 การจำแนกประเภท การมองวัตถุในเนื้อที่ และจำนวน ควรจะได้มีการศึกษาการคิด
 โดยยึดตนเอง เป็นศูนย์กลางด้านอื่นๆอีก

4 กวรวะไค้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคิดโดยยิดตนเอง เป็นศูนย์กลางแต่ละคาน เพื่อที่จะนำมำทำนายการคิดโดยยิดตนเอง เป็นศูนย์กลางคานอื่น

5 กวรวะไค้มีการศึกษา เด็กที่เพื่อนยอมรับกับไมยอมรับแยกคานระกัับอายุว่าจะมีการคิดโดยยิดตนเอง เป็นศูนย์กลางแตกต่างกันอย่างไร โดยวิจัยด้วยการควบคุมตัวแปรคานการยอมรับกับไมยอมรับเอง เพื่อนไค้ทงที่ เพื่อที่จะคุมลขวงการคิดโดยยิดตนเอง เป็นศูนย์กลางให้แนชคยั้งจีน

-
บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

จรรยา สุวรรณทัต การทดลองสอนสัปดาห์วิทยาศาสตร์ รายงานการวิจัยฉบับที่ 20
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ 2519, 278 หน้า

จรัญ จันทลักขณา สถิติ วิธีวิเคราะห์และวางแผนงานวิจัย วัฒนาพานิช
2519, 442 หน้า

จำเนียร คันชเสวี "เด็กมีปัญญา" ใน บทความประกอบหมวดวิชาการศึกษาจิตวิทยา
พัฒนาการ หน้า 168 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู โรงพิมพ์คุรุสภา
2511

จิตรา วสุวานิช และ คณะ จิตวิทยาเด็ก โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2519, 257 หน้า

ชูศรี หลักเพชร การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความเชื่อมั่นใน
ตนเองและคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 101 หน้า อัดสำเนา

กวาง เคื่อน ศาสตราจารย์ เอกสารประกอบการสอนวิชา Piagetion Theory
ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ม.ป.ป., 78 หน้า อัดสำเนา

เคโซ สวานานนท์ จิตวิทยาทั่วไป โอเคียนลโคร์ 2510, 258 หน้า

ถัน แพเพชร การศึกษากว่าความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความกึกสร้างสรรค์
และความเกรงใจ ของนักเรียน ม.ศ.3 ในเขตการศึกษาที่ 3 ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 84 หน้า อัดสำเนา

นวลศิริ เปาโรหิต และ คณะ จิตวิทยาพัฒนาการ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2518, 337 หน้า

ประเสริฐ คันสกุล พัฒนาการเด็ก ศ.ส.การพิมพ์ 2517, 292 หน้า

มธุรส วีระกำแหง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การฝึกแบบไม่ยึดตนเอง
เป็นศูนย์กลาง การอบรมเลี้ยงดูในเคาน์ตีให้พึ่งตนเองและการยับยั้งการพึ่งตนเอง
ของเด็กไทย เชื้อชาติไทย และ เด็กไทย เชื้อชาติจีน ในระดับอนุบาล *

ปริชญานีพนธ์ กค.ม. 2515, 152 หน้า อัดจำหน่าย

ลวน ฉายยศ และ อังคณา ศันศิริธนาพันธ์ สถิติวินยาร่างการศึกษา วัฒนาพานิช
2515, 267 หน้า

ละม้ายมาศ ครุศักดิ์ และ จรรยา สุวรรณศักดิ์ อิทธิพลทางสังคมที่มีต่อพัฒนาการเด็ก
ที่ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี รายงานการวิจัยฉบับที่ 9

ฉลาปนระหว่างชาติสำหรับคนกว่า เรื่อง เด็ก โรงพิมพ์คุรุสภา 2510, 184 หน้า
วิชัย ชำนิ การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านมโนภาพเกี่ยวกับการอนุรักษ์จำนวนและการ
บวกจำนวน ของเด็กในเมืองกับชนบท ปริชญานีพนธ์ กค.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 56 หน้า อัดจำหน่าย

วิเชียร ทองนุช เปรียบเทียบการคิดให้เหตุผลตามหลักการอนุรักษ์และการให้เหตุผล
เชิงจริยธรรม ของนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูและภูมิหลังต่างกัน *

ปริชญานีพนธ์ กค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521,
119 หน้า อัดจำหน่าย

ศมาคมกตเสรษฐศาสตร์ แห่งประเทศไทย ครอบครัวสัมพันธ์ โรงพิมพ์วิบูลย์กิจ *

2518, 403 หน้า

อนันต์ ศรีโสภณ การวัดและประเมินผลการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2520, 251 หน้า

Ausubel, David P. Theory and Problems of Child Development. 2nd.ed.,
New York, Grune & Strattan, Inc., 1970. 849p. *

Baldwin, Alfred L. Theory of Child Development. New York,
John Wiley & Son Inc., 1967. 618p.

_____. Behavior and Development Children. New York,
The Dryden Press Inc., 1955. 615p.

Cronbach, Lee J. Education Psychology. 2nd.ed., New York,
McGraw-Hill Inc., 1963. 760p.

Elkind, David. "Egocentric in Adolescen" in Child Development.
p.1025-1034 Vol.38, 1967.

Gardner, D. Bouce. Development in Early Childhood the Preschool Year.
New York, Harper & Row, Publishers, 1964. 358p.

Gardon, Ira J. Human Development. New York, Harper & Row, Publishers,
1975. 418p.

Hurlock, Elizabeth B. Adolescent Development. 2nd.ed., New York,
McGraw-Hill Book Company, 1955. 596p.

Jersild, Arthur T. Thelford Charles W. and Sawey James M. Child
Psychology, 7th.ed., New York, Prentice-Hall, Inc., 1975. 588p.

Piaget, Jean and Inhelder, Barbel. The Psychology of the Child.
trans.by Helen Weaver. New York, Basic Books, Inc., 1967. 173p.

Smart, Mollie S. Children Development and Relationships. 2nd.ed.,
New York, The Machillen Company, 1967. 582p.

Watson, Robert I. Psychology of the Child. 2nd.ed., New York,
John Wiley & Son, 1965. 635p.

ภาคผนวก

ก แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ เรื่องการอบรมเลี้ยงดูบุตรของท่าน (หรือเป็นเด็กที่อยู่ในความปกครองของท่าน) โดยมีคำตอบให้ท่านเลือก 5 ตัวเลือก คือ จริงที่สุด ค่อนข้างจริง ปานกลาง ไม่ค่อยจริง ไม่จริงเลย ท่านเลือก เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการ เช่น

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ปานกลาง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย
ข้อ 0	ท่านรักลูกของท่านมาก	✓				
ข้อ 00	ลูกของท่านเป็นเด็กไม่ก๊			✓		
ข้อ 000	ลูกของท่านทำการบ้านทุกวัน					✓

จริงที่สุด หมายถึงการกระทำที่ท่านมีต่อลูก อย่างสม่ำเสมอทุกครั้ง

ค่อนข้างจริง หมายถึงการกระทำที่ท่านมีต่อลูก เป็นส่วนมาก (กระทำมากกว่า

ไม่กระทำ)

ปานกลาง หมายถึงการกระทำที่ท่านมีต่อลูก โดยบางครั้งกระทำ บางครั้ง

ไม่กระทำ (กระทำเท่ากับไม่กระทำ)

ไม่ค่อยจริง หมายถึงการกระทำที่ท่านมีต่อลูก นานๆครั้ง

ไม่จริงเลย หมายถึงการกระทำที่ท่านมีต่อลูก โดยที่ท่านไม่เลยกระทำเลย

แบบสอบถามทั้งหมดมี 45 ข้อ ขอให้ท่านตอบทุกข้อ ถ้าหากไปข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้ข้ออื่นเป็นโมฆะไปควย ข้อใดที่ท่านเกิดความไม่แน่ใจ ขอให้เลือกตอบคำตอบแรกที่ท่านนึก

ชอกวาม	จริงที่ สุด	กอนขาง จริง	ปาน กลาง	ไมคอย จริง	ไมจริง เลย
1 เมื่อลูกขอความขวยเหลือ ท่านจะ สนใจและรวมมือในงานนั้น เป็นอยางดี					
2 ท่านกอย เอาใจใส่คองของ เลนหรือสิ่ง ของ ของลูกและกำรับไม่ให้ทำเสียหาย					
3 ท่านให้อิสระแกลูกของท่าน ที่จะ ไปไหนมาไหน					
4 ท่านใหความรักความอบอุณและความ เป็นกันเองแกลูกเสมอ					
5 ท่านชอบที่จะให้ลูกผวเสื้อผ้าที่ สะอาด งามปรกคอง เปลี่ยนทันที					
6 ท่านมีงานยุ่งมาก จนไม่มีเวลา พูดคุยหยอกลอกกับลูก					
7 เมื่อท่านแย่งงานใดให้ลูกทำ ลูก ของท่านทำไคสำเร็จเสมอ					
8 ท่านคอยกวคูนและกระคุมให้ลูก ทำการบ้านและอ่านหนังสือทุกวัน					
9 ลูกของท่าน เนื้อตัวลปรกและ มอมแมมทั้งวัน					
10 เมื่อลูกริเริ่มทำงานอะไร ท่าน จะคอยให้กำลังใจและกำแนะนำ					

ข้อความ	จริงที่ ดูค	ก่อนข้าง จริง	ปาน กลาง	ไม่ค่อย จริง	ไม่จริง เลย
11 สิ่งของ เครื่องใช้ของลูก ท่านจะ เป็นคน เลือกและซื้อให้ตามที่ท่าน เห็นว่าดี					
12 เวลา ลูกเจ็บป่วย ท่านไม่ค่อยมี เวลาดูแลแก่ที่ใหญ่นักดูแลแทน					
13 เมื่อลูกทำ ความผิด ท่านจะชี้แจง ความผิดแล้วจึงลงโทษทุกครั้ง					
14 เวลาสั่งสอนลูกท่านมักอ้าง เอาคำ โบราณมาสอน					
15 มีบ่อยครั้งที่ท่านไปธุระนอกบ้าน โดยบอปปให้ลูกๆอยู่กันตามลำพัง					
16 แมว่าลูกของท่านจะเป็นเด็ก ท่าน ก็ยอมรับฟังความคิดเห็นของลูก					
17 ท่านชอบให้ลูกตัดสินใจตรงที่ท่านชอบ					
18 ท่านปกครองลูกๆตามลาคับอาวุโส คือให้พี่ๆดูแลและควบคุมน้องๆโดยที่ท่าน ไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง					
19 เมื่อลูกทำงานผิดพลาด ท่านจะให้ โอกาสแก้ตัวโดยท่าน เพียงให้กำลังใจ					
20 เมื่อท่านเขียนคือลูกแล้ว มากิจที่ หลังว่าที่ท่าไปนั้น ท่าไปอย่างไม่มี เหตุผล					

ข้อความ	จริงที่สุด	กอนตรงจริง	ปานกลาง	ไม่กอยจริง	ไม่จริงเลย
21 ท่านมีความรู้สึกว่าคุณยังมีใจใส่ออกอย่างเต็มที่					
22 ท่านให้สิทธิในการใช้สิ่งของในบ้านของครอบครัวแก่ลูกทุกคน					
23 ท่านชอบที่จะให้ลูกคบเพื่อนที่ท่านเห็นว่าดี					
24 เมื่อลูกทกลม ใครรับปากเจ็บ ท่านจะคว่าหรือลงโทษซ้ำและให้ลูกช่วยเหลือตัวเอง					
25 ท่านยินดีที่จะให้ลูกนำเพื่อนๆ มาเที่ยวที่บ้าน					
26 ลูกของท่านต้องมีกนกอยดูแลอย่างใกล้ชิด					
27 ท่านชอบที่จะให้ลูก ซักเสื้อผ้าเองตั้งแต่เล็กๆ					
28 ในโอกาสที่จะไปพักผ่อนที่อื่น ท่านให้ลูกๆ เลือกสถานที่ที่ใครจะไปที่ไหน					
29 ถ้าสิ่งใดที่ท่านไม่ชอบ ท่านจะห้ามปรามไม่ให้ลูกทำสิ่งนั้นด้วย					
30 เมื่อลูกของท่านทะเลาะกัน ท่านจะทำโทษทั้งสองฝ่าย					

ข้อความ	จริงที่ ลึก	กน ข้าง จริง	ปาน กลาง	ไม่ กอบ จริง	ไม่ จริง เลย
31 เมื่อลูกทำให้ท่านโมโห ท่านจะลงโทษก็ต่อเมื่อท่านหายโมโหแล้ว (เมื่อลูกทำผิด)					
32 เมื่อลูกร้องไห้ท่านจะตีหรือชกให้หยุดร้องทันที					
33 ท่านไม่กอยรั้งเพื่อนสนิทของลูกท่าน					
34 ท่านเลือกซื้อเครื่องแต่งกายของลูกๆ จากแบบหรือสีที่ลูกชอบ					
35 ท่านชอบที่จะให้ลูก อยู่ในโอวาทของท่านทุกอย่าง					
36 ท่านต้องใช้เวลาด่วนใหญ่ทำงานนอกบ้าน โดยให้ลูกอยู่กับคนเลี้ยงหรือญาติผู้ใหญ่					
37 ถ้าลูกสอวไคกะแนนไม้ก็ ท่านจะโหด่าลงใจ ไม่ควา และสนับสนุนให้แก้ตัวใหม่					
38 เมื่อถึง เวลาตื่นนอนของลูก ท่านจะตองปลุกให้ตื่นทันที แมวาจะเป็นวันหยุดก็ตาม					
39 เมื่อลูกสอวคทหรือสอวไค ท่านจะไม่แสดงออกให้ลูกรู้ว่าท่านรู้สึกอย่างไร					

ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ปานกลาง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริงเลย
40 ท่านกอดยอมรับเกี่ยวกับภัยภิรมารยาท และความประพฤติของลูกเสมอ					
41 ท่านจะห้ามลูก เมื่อจะออกไปเล่นนอกบ้าน					
42 หอนนอนหรือเตียงนอนของลูก ท่านให้อยู่ในความดูแลของลูก ท่านมีใครเขาไปยุ่งเกี่ยวกับเตียงใด					
43 ท่านชอบให้ลูกเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน เช่น เล่นละคร กีฬา					
44 เสื้อผ้าที่ลูกสวมใส่ในแต่ละวัน ท่านต้องเป็นคนเลือกให้ใส่					
45 ท่านให้ลูกเลือกชุดแต่งตัวเอง เมื่อเวลาจะพาออกไปนอกบ้าน					

ช. แบบสอบถามการยอมรับของเพื่อน

คำสั่ง ให้นักเรียนฟังคำถามต่อไปนี้ ถ้าใช่ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ถ้าไม่ใช่ให้เขียนเครื่องหมาย X ลงในช่องว่างหน้าข้อในกระดาษที่แจกให้

- ___ 1 นักเรียนกับเพื่อนมักจะแย่งของเล่นกัน
- ___ 2 เพื่อนชมนักเรียนว่าหล่อหรือสวยกว่าเพื่อนคนอื่น
- ___ 3 นักเรียนกับเพื่อนจะทะเลาะกันเสมอ
- ___ 4 เวลาเพื่อนวิ่งเล่นกันอยู่ที่สนาม นักเรียนชอบที่จะนั่งเล่นของเล่นอยู่คนเดียว
- ___ 5 นักเรียนชอบอยู่โรงเรียนมากกว่าอยู่บ้าน
- ___ 6 นักเรียนไม่อยากเล่นกับเพื่อน เพราะเล่นเก่งสู้เพื่อนไม่ได้
- ___ 7 เพื่อนทุกคนรักนักเรียน
- ___ 8 นักเรียนอยากจะย้ายไปอยู่โรงเรียนใหม่ เพราะเพื่อนที่นี่ไม่น่ารัก
- ___ 9 นักเรียนอยากเล่นของเล่นของนักเรียนเพียงคนเดียว
- ___ 10 นักเรียนจะทำในสิ่งที่เพื่อนๆชอบ
- ___ 11 นักเรียนชอบเล่นกับเพื่อนๆมากกว่าพี่ๆน้องๆ เพราะเล่นกับเพื่อนสนุกกว่า
- ___ 12 นักเรียนเป็นคนบอกวิธีการเล่นใหม่ๆแก่เพื่อน
- ___ 13 เพื่อนของนักเรียนชอบที่จะทำตามอย่างนักเรียน
- ___ 14 นักเรียนคิดว่าเพื่อนไม่อยากนั่งเรียนใกล้ๆนักเรียน
- ___ 15 เพื่อนจะแย่งขนมให้นักเรียนกินเสมอ
- ___ 16 เพื่อนของนักเรียนเอาของเล่นมาให้นักเรียนเล่นบ่อยๆ
- ___ 17 เวล่านักเรียนไปขอเพื่อนเล่นด้วยกัน เพื่อนจะไม่ยอมให้นักเรียนเล่น
- ___ 18 นักเรียนเกลียดเพื่อนๆในห้องนี้ และอยากจะไปอยู่ห้องอื่น
- ___ 19 สมมุติหนังสือของนักเรียนจะถูกเพื่อนฉีกบ่อยๆ
- ___ 20 นักเรียนอยากให้เพื่อนๆไปเที่ยวบ้านนักเรียน